

Club Excursionista de Gràcia

"MAI ENRERA"

Publicació degana de la premsa de Gràcia
Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004

M A R Ç
A B R I L
2 0 0 6

PASSATGE MULET, 4
TEL: 93 237 86 59
FAX: 93 237 51 48
08005 BARCELONA

Butlletí social

XXIV Any - 2a. Època, núm. 90

Fundat l'any 1922

EDITORIAL

Encetem un nou any i òbviament amb força il·lusió superar-nos un cop més en totes les nostres activitats. El principal objectiu de la nostra entitat és el de donar a conèixer les virtuts de l'excursionisme a través de la formació que engloba tot un seguit d'activitats que una per una són prou importants a l'hora de la millora la nostra tècnica però que és el conjunt del

coneixement el que ens farà gaudir de forma plena de la natura.

Durant el darrer sopar d'aniversari, van fer entrega de les ensenyeres dels 50 anys als nostres socis i sòcies:

- Josep Vila i Amorós
- Ramon Morera i Lumbrarres
- Dolors Cortada i Camarasa
- Francesca Ribai i Tarrida
- Robert Spoerry i Stangl
- Eduard Manonellas i Garcia
- Rafael Saperas i Ferraz
- Francesc del Rey i Garcia
- Isabel Gil i Duarte.

Així com de les plaques d'honor de l'entitat que enguany i per unanimitat van estar entregades als nostres consoci Rafel Saperas, per la seva dedicació al club al llarg de la seva història dins de la nostra entitat i que de forma discreta deixa la seva empremta en totes i cadascuna de les activitats que desenvolupa, així com la magnífica representació que ostenta del nostre club en aquelles institucions i actes a què assisteix i que de ben segur que pocs en tenen coneixement.

En el vessant esportiu, cal destacar Eloi Callado que amb la seva plena dedicació als temes de rescats de muntanya i activitats alpinístiques no ens va permetre gaudir de la seva companyia a l'hora de recollir el guardó no obstant ho va fer la seva mare que fidel consòcia del club i habitual de la nostra secció de senderisme ens va fer l'honor de recollir la placa de l'entitat.

Destacar també, la presència del que considerem el jove excursionista de més anys del món de la muntanya, com és el nostre estimat soci Enric Trepal

Cal remarcar la Medalla d'Honor de Barcelona que li ha estat concedida al nostre antic president Joan Cervera i Batariu per la seva tasca de promoció dels valors excursionistes arreu de casa, nostra així com de l'escoltisme català.

Però com deia al principi d'aquesta editorial, els èxits passats no ens han de fer oblidar el futur, tenim moltes seccions que podem assolir força èxits i no parlo de premis o reconeixements, parlo de ser capaços de transmetre tot això que portem dins de l'entitat i que hem de fer arribar als

nostres consoci i societat que estima la natura i que encara no coneix com arribar-hi.

L'ofertament de més serveis per als nostres associats i associades ha de ser un dels elements que ens permetin fidelitzar el nostre teixit associatiu, serveis com la formació en l'excursionisme de base, el senderisme tot organitzant sortides amb més freqüència, els cursos d'iniciació a l'alpinisme per aconseguir millorar el coneixement dels nous materials, de com preparar-se físicament, com organitzar les sortides i tota la seva logística, com utilitzar els nous sistemes GPS, (mapes en 3D combinats amb cartografia clàssica).

El nou conveni assolit amb la biblioteca de Gràcia, ens ha de permetre de disposar d'una plataforma important per difondre tots els temes vinculats a l'història i la cultura de l'excursionisme de la nostra entitat i de l'excursionisme en general.

Un altre aspecte des del vessant esportiu seria la recuperació de la nostra travessa d'esquí de muntanya del GEDE. També potenciar els joves escaladors i escaladores a través d'aquesta emblemàtica secció que aviat encetarà el cicle de pel·lícules de muntanya i que igual que el cicle Buch i Parera, a d'esdevenir un element important de promoció de l'excursionisme Gracienc.

No es pot deixar de costat la difusió de les nostres activitats a través del programa de Ràdio Gràcia, així com el de Televisió Comtal que són les finestres de les activitats del nostre excursionisme.

Així doncs, vull des d'aquestes línies, invitar a tots aquells socis i sòcies que considerin que tenen quelcom a aportar a la millora del nostre esport, a participar per dur a terme o promocionar allò que considerin el més interessant de cara a la difusió del nostre esport.

Francesc Sanahuja
President

Enric Trepal, felicitats pels teus 100 anys

AGENDA

MARÇ

2, dijous, a les 21:00

Secció de Muntanya. Curs d'Iniciació Alta Muntanya
ORIENTACIÓ
Teòrica

4, dissabte, a les 18.00 h.

Cantaires Muntanyencs
XXII TROBADA DE CORALS DE GRÀCIA
Col·legi Sant Estanislau de Kostka

4 i 5, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Curs d'Iniciació Alta Muntanya
INCOGNIT, Utilització de plànol, cruïxola,
Planificació del recorregut, ...
Sortida

5, diumenge

GEDE
VIES FERRADES

4 i 5, dissabte i diumenge

GIE
Monogràfic Perfeccionament Tècnic

9, dijous, a les 21:00

Secció de Muntanya. Curs d'Iniciació Alta Muntanya
EXAMEN I CLOENDA
Teòrica

11 i 12, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Sortida mitja muntanya
RIPOLLÉS

11 i 12, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. 19è cicle de sortides per a
esquiadors de muntanya
SUBENUIX 2.949 m (Pallars **)
Coordina: Carles Lluich

15, dimecres a les 19:00

Secció de Cultura
**Presentació del llibre "Les masies de Gràcia. Vestigis
d'una ruralia històrica", de la nostra consòcia Elsa
Castellà**
A l'auditori de la Biblioteca Jaume Fuster, a la Plaça
Lesseps

16, dijous, a les 21:30

Secció de Muntanya. Cicle audiovisuals Buch i Parera
"TRANQUANDO POR LA PATAGONIA"
Trekking i natura
a càrrec de Marta Amigó, Àlex Duran, Eloi Figueras,
Elena Martínez, Jepi Pasqual, Laura Puig, Pili Vendrell i
Sergi Xancó

18 i 19, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Sortida alta muntanya **Pic de
PEGUERA** (certa dificultat)
Coordinació: Jordi Pi

19, diumenge

GEDE
SORTIDA ESCALADA

19, diumenge

Secció de Muntanya. Cicle GR's. Matagalls-Montserrat
**3ª ETAPA: SANT LLORENÇ SAVALL-CASA NOVA DE
L'OBAC**
15.940 Km. - 3 h. 45'
DESNIVELLS: + 750 m. - 655 m

23, dijous

Consell Executiu
ASSEMBLES GENERAL ORDINARIA.

25 i 26, dissabte i diumenge

GIE
Avencs MONTERRAT UBACH

25 i 26, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. 19è cicle de sortides per a
esquiadors de muntanya
PICA ROJA 2.881m (Pallars **)
Coordina: Roger Llorens

ABRIL

2, diumenge

GEDE
SORTIDA VIES FERRADES

16, dijous, a les 21:30

Secció de Muntanya. Cicle audiovisuals Buch i Parera
POMPEIA
Arqueologia
a càrrec de Maria-Dolors Làzaro

22, dissabte, a la tarda

Cantaires Muntanyencs
CARMINA BURANA (Selecció de fragments)
amb la Coral Escilat a l'església de Teià

22 i 23, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Sortida alta muntanya
VALLIBIERNÀ
Coordinació: Francisco.

23, diumenge

Secció de Muntanya. Cicle GR's. Matagalls-Montserrat
4ª ETAPA: CASA NOVA DEL 'OBAC-MONTERRAT
16.756 Km. - 3 h. 45'
DESNIVELLS: + 765 m. - 705 m.

25, dimarts

GEDE
PRESENTACIÓ CICLE PEL·LÍCULES D'ESCALADA

29, 30 i 1 maig, dissabte -dilluns
Secció de Muntanya. 19è cicle de sortides per a esquiadors de muntanya
TRAVESSA NERIN-BUJARUELO (Sobrarb**)**
Coordina: Sergi Biete (provisional)

MAIG

7, diumenge
GEDE
SORTIDA VIES FERRADES

11, dijous, a les 21:30
Secció de Muntanya. Cicle audiovisuals Buch i Parera
"RACONTE MOI LA TERRE"
13.500 km en bicicleta tàndem amb cecs al voltant d'Àfrica. Jebi Toukbal, Mont Cameroon, Kilimandjaro i Mont Kenya
a càrrec de Diego Audemard

13 i 14, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. 19è cicle de sortides per a esquiadors de muntanya
XEMEÑEÏS 2.811m i MONT SALTANTE 2.882m (Pallars **)
Coordina: Berta Algueró

22 i 23, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. Sortida alta muntanya
MONTEIXO (2905 mt) per la vall Ferrera.
Dificultat baixa, 1205 > mt. de desnivell.
Coordinació: Pep Bellavista.

21, diumenge
Secció de Muntanya. Cicle GR's. Matagalls-Montserrat
22ª ETAPA: CTRA. C-13 - AGER - CORÇA
23.180 km. - 5 h. 50'
DESNIVELLS: + 660 m. - 375 m.

21, diumenge
GEDE
SORTIDA ESCALADA

23, dimarts
GEDE
CICLE PELLÍCULES D'ESCALADA

27 i 28, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. 19è cicle de sortides per a esquiadors de muntanya
PICA D'ESTATS (Ariège **)**
Coordina: Cesc Davi

27 i 28, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. Sortida alta muntanya
EL CARLIT (2133 m)
per Porté Puyomorenis i tornada amb el tren groc.
Coordinació: David Ortega

28, diumenge
Cantares Muntanyencs
Assistència a la Festa de CANÇO DE MUNTANYA
a Mataró

El consell del Club Excursionista de Gràcia convoca a tots els socis a l' ASSEMBLEA GENERAL el proper 23 de Març.

El proper 15 de març es farà l'acte de presentació del llibre "Les masies de Gràcia. Vestigis d'una ruralia històrica", de la nostra consòcia Elsa Castellà i Làzaro. Es farà a l'auditori de la Biblioteca Jaume Fuster, a la Plaça Lesseps, a les 19h.

El presentaran Ferran Mascarell, regidor de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, Antoni González Moreno-Navarro, cap del Servei de Patrimoni Arquitectònic Local de la Diputació de Barcelona, Albert Musons, conseller de Cultura de Gràcia, i Joan Àngel Frigola, president del Taller d'Història de Gràcia.

Hi esteu tots convidats.

Per un error es va publicar en el darrer butlletí aquest article incomplet. Aquí el teniu sencer
La Redacció

RECORDANT A:

OCTAVI CILLERO COMA
Soci 7275

Es tractava d'un gran excursionista que va treballar en la posta en marxa dels serveis de rescats de muntanya, que posteriorment es van convertir en els actual Grups dels Bombers.

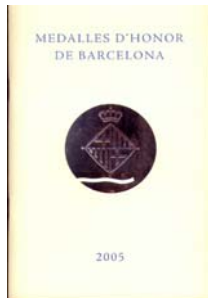
Gran activista per la defensa del nostre país.

Esvaincorpar al CEG col·laborant de forma intensa en els controls de la Matagalls Montserrat i darrerament participant actiu en les activitats de senderisme de la nostra entitat.

OCTAVI CILLERO I COMA
16.04.36 - 12.12.05

LLIURAMENT DE LA MEDALLA D'HONOR DE BARCELONA A EN JOAN CERVERA I BATARIU

Medalla d'Honor de Barcelona
per la seva contribució a la difusió de l'esport d'alta muntanya
i la protecció i el respecte a la natura.

CITAT

JOAN CERVERA I BATARIU

Joan Cervera va néixer a Barcelona el 1926. Un cop finalitzada la Guerra Civil, el seu pare, vinculat a Esquerra Republicana, va marxar a França, i ell es quedà sol amb la mare i una àvia. Als 14 anys va començar a treballar. Cursà estudis de comerç als Escolapis; anys més tard es diplomà en màrqueting, publicitat i tècniques després. Als 22 anys entrà a treballar a l'empresa Myrurgia, on va conèixer la seva dona, Aurora, i on es va jubilar com aperiodista i director de Concessions.

El 1950 s'incorporà al grup d'escalada del Club Excursionista de Gràcia (CEG), entitat de la qual fou president de 1957 a 1961. Durant la seva presidència es va crear el Grup d'Investigacions Espeleològiques i l'Agrupament escolta Pere Rosselló. Compaginà la passió excursionista amb les seves idees catalanistes i, a partir de 1959, va formar part en la clandestinitat del Consell Nacional Català, del qual va ser secretari sota la presidència de Josep M. Batista i Roca, i de l'Assemblea Democràtica de Gràcia.

Al llarg de 65 anys d'excursions, acampades i escalades, Joan Cervera ha pujat als principals cims catalans i espanyols, a més dels Alps i diversos muntanyes de Gràcia. Va ser cofundador de les Primeres Jornades de Medicina de Muntanya i va organitzar les operacions de recuperació del paisatge de l'alta muntanya (Pirineus) de Mountain Wilderness Catalunya, amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya i la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC), de la qual també va ser vicepresident.

Així mateix, ha escrit diversos llibres de muntanya, com ara *Clergues excursionistes*, *La màgia de la muntanya* o *Soldats muntanyencs*, a més de dirigir durant quatre anys el butlletí *Mai Estora*, del Club Excursionista de Gràcia. També és membre del Grup Cavall Berrós. Entre altres premis, l'any 1993 va obtenir la medalla Forjador de la Història Esportiva de Catalunya, atorgada per la Generalitat de Catalunya, així com la menció especial al Miler Històric Esportiu de la II Nit de l'Esport de Gràcia.

10

CULTURAL

Els orígens de l'entorn de la plaça de Lesseps, 2 L'establiment del convent dels Josepets

El convent dels Carmelites Descalços de Nostra Senyora de Gràcia.

Dedicat a la Mare de Déu de Gràcia, fou el primer edifici reconegut a la zona. Juntament amb el dels Caputxins de Montcalvari, o Caputxins Vells i el dels Franciscans de l'Observància, de Santa Maria de Jesús, foren els tres convents fonamentals per al desenvolupament de Gràcia.

Nal. 1801. La imatge presentada és del final posterior al Concili de Trento. Segons de Gracia de Caputxins Descalços, el convent fou construït pel mestre de Vil·la de Gràcia, que havia estat mestre de la construcció de l'Oratori de Gràcia, el 1608. El convent fou construït pel mestre de Vil·la de Gràcia, que havia estat mestre de la construcció de l'Oratori de Gràcia, el 1608. El convent fou construït pel mestre de Vil·la de Gràcia, que havia estat mestre de la construcció de l'Oratori de Gràcia, el 1608.

Fotografia de l'església dels Josepets, a finals del 1800. Arxiu Municipal d'Història de Gràcia.

Josepet és el nom que es dona popularment als frares de l'Orde dels Carmelites Descalços, per la seva devoció a Sant Josep. Els frares Josepets fundaren molts convents a Catalunya; el primer fou el convent dels Josepets de la Rambla de Sant Josep de Barcelona, de 1586, on avui hi ha el mercat de la Boqueria. En aquella zona hi hagué en l'època molts convents de diferents ordes, que s'havien anat establint en exampilar la ciutat rambles enllà. Eren

noves fundacions, que seguien els corrents de la Contrareforma, i que s'establiren entre 1553 i 1608. La Rambla, que fins aleshores havia estat una simple divisió entre la ciutat i el Raval, adquirí importància amb les noves construccions conventuals.

L'any 1626 fou fet construir un convent nou, per als frares Carmelites Descalços, amb el donatiu dels esposos Josep Dalmau (conseller de Barcelona, oidor del Consell Reial, jurista, juriconsult, literat) i Lucrècia Balcells, que havien perdut els seus 7 fills, entre 1586 i 1596, i decidiren d'emprar la seva fortuna en obres pietoses (ja havien ajudat l'obra dels Josepets de la Rambla). Però en el segle XVII, la prohibició d'edificar nous monestirs, esglésies i hospitals dins la ciutat emmurallada motivà que la nova construcció de convents es fessin extramurs de Barcelona. Així, el nou convent es construí al costat de la riera de Valldaroca, en territori de Sant Vicenç de Sarrià, entre el Camí Ral i la riera de Valldaroca, que baixava del Tibidabo. Els Josepets de Gràcia, que provenien de Barcelona, donaren lloc a un topònim en el lloc més al nord on s'establiren, el dels Josepets.

L'arquitecte fou Fra Josep de la Concepció, "el Tracista", arquitecte de l'orde, que també havia fet el temple de Mataró, el de Vilanova i el de la Selva del Camp, que per això són semblants. El Convent fou entregat als pares Carmelites Descalços com a comunitat filial del Convent de Sant Josep de la Rambla de Barcelona, que en prengueren possessió i l'utilitzaren com a noviciat. El poble anomenava els frares novicis, joves, Josepets, aplicant-los un diminutiu.

Es dedicà a l'advocació de Sant Josep i Nostra Senyora de Gràcia, o l'Anunciació Plena de Gràcia. El nom de Mare de Déu de Gràcia és deu a l'anunciació de l'Arcàngel Sant Gabriel, qui saludà Maria i li anuncià que esdevindria mare del Messies: *Déu vos guardi, Maria, plena de Gràcia* (Lluc. 1.28). L'església simbolitza la virginitat de Maria amb el liri blanc, sobre el color blau del cel. Per això s'escolli per escut de la Vila de Gràcia el liri blanc sobre fons blau. Ha estat cantat per Jacint Verdaguer, en el seu poema "Lo liri de Gràcia", referint-se a "la blanca flor de liri": "Guarda ton liri celestial, oh, Gràcia".

Escut de Gràcia, amb els tres liris sobre camp blau.

El 25 de març se celebra l'Anunciació de la Verge: la Mare de Déu de març, que en alguns indrets celebren com la Mare de Déu de Gràcia (una de les quatre festes de la Mare de Déu). Era la festa patronal del temple de Nostra Senyora de Gràcia, ja des de la segona meitat del segle XVIII, però com que queia en Quaresma, només es feia ofícis religiosos; per això la festa de la pàgesia se celebrava per sant Isidre, el 15 de maig.

Quans s'establí el convent encara no hi havia assentament humà a la zona, només estava voltat de boscos i conreus. Per tant, es tracta de l'edifici més antic de Gràcia, i el que li originà el nom del poblament posterior. Tot i així, hi havia en aquell moment dos altres convents que seran de molta importància en l'origen de Gràcia: el dels Caputxins de Montcalvari, o Caputxins Vells, i el dels Franciscans de l'Observància.

Els Caputxins s'establiren el 1578 vora el Camp d'en Grassot, entre els carrers de Còrsega i València, i de Girona i Passeig de Sant Joan. L'indret pertanyia, al segle XI, a la parroquia de Santa Maria del Mar, i formava part del lloc conegut com Torturolet (al segle XI) o Torturolla (al segle XIII). L'expressió Mont Calvari feia referència a un camí de creus que els religiosos plantaren en un petit promontori.

Pel que fa al convent Franciscà Santa Maria de Jesús, s'havia establert el 1427, vora la muralla de Barcelona, en començar el camí de Gràcia, on s'hi anà construint un nudi de casetes entorn seu, el barri de Jesús.

Com explicàrem, a l'aixopluc del convent dels Josepets s'hi instal·laren primer, masies (com era Ca n'Alegre, que en tenim notícia el 1688), i, anys més tard, un barri de casetes del S XVIII que formaven un carrer, amb una capella dedicada a Sant Onofre, en la cantonada Carrer Gran amb Príncep d'Astúries, prop de l'actual boca de Metro; l'última d'aquestes cases, amb façana esgrafiada i balcons amb forja, i rajoles a l'interior, s'enderrocà el 1936. Davant del convent hi havia un camí ample vorejat de xiprers, que anava fins al camí de Gràcia, carrer Gran actual. Rafael Amat, l'últim terç del segle XVII, ens explica una visita que féu al convent de Gràcia, i comenta: *Al devanhi ha un ample y llarch caminal av xipresos s dos filias. Pasata aquest caminal continúa altre ab varias casas a una fila que forman un carrer, comensant per una capelleta fins un bon tros per avall, ab algunas casas novas u altres que se hi van fabricant. (...) hermozejant (el pla) en gran manera las molas casas que se troban de senyors, de marchants, de agesos y altres particulars.*

El nudi de població que es formà al voltant del convent i del camí que hi conduïa aviat s'anomenà Gràcia, nom que s'anà generalitzant a l'entorn creixent, quan era una circumscripció de Barcelona. Després, en arribar la

independència, donà nom a la vila, que avui és un barri i un districte de Barcelona amb el mateix nom.

Les terres del convent s'estenien cap a muntanya i pel costat de ponent, fins al cim del turó del Putxet, que s'anomenà Putxet (petit puig) de Gràcia. Dalt del Putxet hi hagué una ermita dedicada a Sant Joan Baptista a la que s'arribava per un camí amb arbres. Les terres que anaven del convent al Putxet, pròpies per al recolliment, duïen el nom de Desert. A la part de muntanya, darrera el convent, hi tenia l'hort.

L'església, d'estil encara renaixentista i dedicada a Nostra Senyora de Gràcia, fou benedicida el 1687. La part del temple ocupava la part esquerra del convent. A l'exterior, una austera i sobria façana renaixentista (pròpia dels edificis carmelites), amb tres portes. L'interior és més ric i sumptuós, amb una nau central, creuer, i 12 naus laterals més baixes. Contenia altars i pintures amb episodis de la vida de Sant Josep Oriol, que havia tingut el seu confessor a l'església de Gràcia. Tenia dos claustres: un adossat al mur occidental, i l'altre al mur oriental; adossat a aquest hi havia el cementiri de frares i dels seglars del terme.

Havia tingut tres llocs d'enterrament: el cementiri públic, la cripta de sota del presbiteri, per als superiors de la comunitat i veïns rellevants. Contenia nivells en rengles de 2, 3 i 4 pisos, amb làpides, la majoria de rajoles de València. Hi havia les restes de fra Joan de la Concepció, confessor de Sant Josep Oriol, i del Baró de Maldà, Rafael d'Amat i Cortada, nebot del Virrei Amat, i autor del "Calaix de Sastre". La cripta comunicava amb passadissos o galeries sepulcrales que foren utilitzats com a catacumbes, en temps dels diversos setges a Barcelona. També tenia sepulcres d'alabastre, al creuer: un arrau de terra i l'altre sobre portal de sortida al claustre. Hi havia sepulcristes al canonge de Lleida Ignasi de Copons i de Botxadors i els benefactors dels Josepets: Josep Dalmau i Lucrúcia Balcells, a més de Jordi de Hessen-Darmstadt, que ja hem esmentat.

Els conflictes

El juny de 1697 començaren els conflictes: en el final de les guerres amb França, les tropes franceses posen setge a la ciutat de Barcelona, dirigit pel duc de Vendôme des del convent de Gràcia, on estableix el seu quarter.

Bust of Jordi de Hessen-Darmstadt, enterrat a l'església dels Josepets el 1705.

Més tard vingué la Guerra de Successió. Jordi de Hessen-Darmstadt, fill del Landgrave of Hessen, era el representant de Carles d'Àustria a Catalunya. Morí en la batalla de Montjuïc el 14 de

setembre de 1705, sent enterrat en l'església del convent dels Josepets en un sepulcre de pedra, a la primera capella a mà dreta. Primer havia estat exposat durant tres dies a Sarrià, pels dos dels ciutadans. L'església té col·locada una làpida que diu "En recordança del Príncep Jordi de Hessen-Darmstadt, Virrei de Catalunya 1697-1700. 25 d'abril de 1662, Darmstadt, 14 de setembre de 1705, Monjuïc, Barcelona". Dedicada per l'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) el juny de 1998.

Durant la guerra de Successió, en el setge de Barcelona de 1714, el convent dels Josepets esdevingué plaça forta; el Duc de Pòpuli s'apoderà del convent, per assetjar la ciutat, encara que respectant l'edifici, que, malgrat tot, necessità ser restaurat a mitjan segle XVIII. En canvi el convent franciscà de Jesús i els Caputxins vells foren arrasats. El segon desapareixerà definitivament, mentre que el primer tornarà a ser aixecat de nou, l'any 1722, al mateix lloc.

Durant la Guerra del Francès, el convent dels Josepets serà ocupat pels francesos. Hem de suposar que la masia de Ca l'Alegre, a la falda del convent, també es veié implicat en els successos que anem esmentant. El segon convent dels Franciscans també resultarà afectat aquesta ocasió, tornant a ser destruït. Del convent la seva banyada només en quedà la "Font de Jesús", que amb els seus jardins fou un lloc d'esbarjo fins que s'edificà vers el 1862. Jacint Verdaguer li dedicà la poesia que duu el seu nom. Els franciscans es refugiaren a Can Trilla, i en conseqüència, l'any 1817 es va celebrar a Can Trilla l'aplec que per la Mare de Déu d'agost tenia lloc a l'exconvent de Jesús.

Fotografia de l'església dels Josepets, ja entrant el segle XIX. Arxiu Municipal d'Història de Gràcia.

Segons Sangleme, aquesta data assenyalà l'inici de la Festa Major de la nostra vila en l'actual data.

El tercer edifici dels franciscans de Jesús fou aixecat el 1817, ara ja al seu emplaçament actual de Gràcia, passant a anomenar-se Santa Maria de Jesús de Gràcia. Aquest nou emplaçament el situava vora l'encreuament del Camí de Gràcia, ja explicat, i la Via Francesca o Estrada Francigena, camí de tradició romana que provenia de les Gàl·lies i es dirigia a les terres de l'Ebre. En el seu pas per Gràcia, aquest camí correspon a la Travessera de Gràcia.

Destruït definitivament el convent dels Caputxins (1714), entorn els dos restants (Josepets i Jesús) es formaren nuclis de població, en dos extrems de la via Gràcia. En créixer aniran urbanitzant l'entorn (durant el final del segle XVIII i el segle XIX), tot aglutinant la població i estimulant-ne el creixement. En principi són nuclis distants, un prop dels Josepets, l'altre prop de la cantonada del carrer Gran amb la Travessera de Gràcia, però junt amb el nucli creixent al Camp d'en Grassot, vora on eren els Caputxins, tendiran a unir-se fins a convertir-se en una sola població.

Les desamortitzacions

Entre 1820 si 1823 hi ha el període conegut com el Trienni constitucional, liberal i progressista, amb el que arriba la primera independència municipal, i la independència religiosa: amb la Reforma de Regulars de 1820, es disposa la supressió de les Comunitats. Es produïren grans desamortitzacions: l'Estat suprimí delmes, vengué els béns del clerical i ordes militars, i suprimí els convents. Creà un organisme, el "Crédito Público", que se'n feu càrrec, i diversos convents afectats foren utilitzats per determinades servituds. Així, a Barcelona, els Caputxins passaren a plaça pública, i els Carmelites de les Rambles passaren a ser el Mercat de la Boqueria.

Façana de l'església de Santa Maria de Jesús

Dibuix de l'església de Jesús, de Lola Anglada. Reproduït de Francesc Curet: Visions Barcelonines 1760-1860. Murales enllà. Barcelona 1956.

En començar el segle XIX, els carmelitans de Gràcia atenen espiritualment el territori, fins que amb la llei de 1820 la comunitat del convent dels Josepets de Gràcia fou suprimida, els religiosos es traslladaren als Josepets de Mataró, i els fidels graciencs quedaren sense atenció espiritual. El nou Ajuntament de la vila demanà tenir parròquia pròpia, malgrat la supressió del convent. Així que s'habilità la seva església com a Parròquia per a Gràcia, assignant un vicari.

Mentrestant, també se suprimí i enderrocà el tercer convent de Jesús, i els freres foren recollits a la finca de Can Regàs, fins que l'any 1827 estrenaren el seu quart convent, en els mateixos terrenys de Gràcia.

El 1823, acabat el trienni Constitucional (Ferran VII aboleix la constitució i restableix el règim absolutista) i dissolt el

municipi de Gràcia, la reforma de regulars quedà en suspens, i els carmelitans tornaren als Josepets de Gràcia.

La Traversera de Gràcia
Travessera de Gràcia. Dibuix de Llob Anglada. Reproduït de
Francisc: Cures: Visions Barcelonines 1760-1860. Murals enllà
Barcelona 1956.

L'any 1835, Mendizábal portarà una nova desamortització, de béns de "mans mortes", per la Junta de Desamortització. Hi ha supressió de béns eclesiàstics i supressió de la major part d'ordes religiosos, llevat dels dedicats a l'ensenyament o a l'assistència. Entre 1836 i 1837 se subhasta les finques d'ordes religioses, o d'Ajuntaments.

A Catalunya afecta 201 convents. Els convents han de passar a serveis públics, i el sòl esdevé una mercaderia. El convent dels Josepets i la seva vida monàstica s'acabaren definitivament, els religiosos foren expulsats, i el convent fou substatat, essent adjudicat a Llorenç Amigó per 521.001 rals. Se'n conservà l'església, que esdevingué parròquia de Gràcia dins el terme de Barcelona (aleshores Gràcia no és municipi independent). També es produirà l'exclosura definitiva del convent de Jesús, que desapareix quedant-ne només l'església, esdevinent parròquia i deslligant-se de Barcelona.

A partir de 1867, la parròquia de Gràcia es va dividir en tres parròquies diferents: L'església de Sant Josep, els Josepets, passant a anomenar-se de Sant Josep, i, més recentment, de la Verge de Gràcia i Sant Josep; dedicada a l'Anunciació a Maria, fou cedida per a seu de la Parròquia de Sant Josep de Gràcia. L'església de Santa Maria, que era l'església de Jesús, que passa a anomenar-se Santa Maria de Gràcia a partir d'aquest any, dedicada a l'Assumpció de Maria. I la nova església de Sant Joan, edificada de nou en els terrenys de l'enderroc Palau de la Virreina.

La matinada del 20 juliol 1936 el convent dels Josepets fou saquejat i incendiat, quedant-ne només les parets. El 1948 s'instal·là el rellotge, de la fàbrica Blasco. L'any 1998 se'n fa una restauració. Actualment està protegit, pertanyent al catàleg del patrimoni arquitectònic historicoartístic de la ciutat de Barcelona.

Elsa Castellà i Lázaro

Bibliografia

- Autors Diversos. Album historico y grafico de Gracia. Imprenta Arolas. Barcelona, 1950
- Bastida X, Olivé J, Sal R. La parròquia de Sant Joan de Gràcia i el seu entorn. Arxiu diocesà, Barcelona, 1992
- Chifoni, C. Dossiers dels cicles d'itineraris històrics per Gràcia. Taller d'Història de Gràcia.
- Lafarga, J. Gràcia: de rural a urbana. Història d'un territori. Col·lecció La Font de l'Atzavara, núm 4. Taller d'Història de Gràcia. Gràcia, 2.001
- Martí i Bonet J. Els Josepets, parròquia de la Verge de Gràcia i Sant Josep, 300 anys d'història. Akribos Edicions. Barcelona, 1987.
- Olivé Guàrdia, F. Gràcia. Al marge d'un centenari. Síntesis de historia local. Gràcia, Barcelona, 1950.
- Olivé, J. Els Josepets de Gràcia Camélie. Full informatiu del Taller d'Història de Gràcia. Núm 8. gener-febrer 1997. Gràcia, 1997.
- Sanchlemente V. Gràcia. Història de la festa major més gran del Pla. Barcelona, 1990.
- Segura C, Farré E. Gràcia, a l'ombra dels seus rellotges. Testimonis d'un temps i d'una història. Col·lecció La Font de l'Atzavara, núm 3. Taller d'Història de Gràcia. Gràcia, 1.999.

El proper dijous, 30 de març, a les 20 h, convidem a tots els socis del Club a una trobada (amb copa de cava) per parlar de la Secció Cultural.

Tots sabeu, aquesta secció ha donat un gran prestigi a la nostra Entitat, pels seus components, pel seu moviment cultural i per la seva aportació a la història del barri de Gràcia. El seu arxiu és continuament consultat a l'Arxiu de Gràcia, a la seu de la Biblioteca Jaume Fuster, a la Plaça Lesseps.

En aquesta reunió podrem exposar noves idees de cara al futur, com un curs de teatre, de català, d'anglès, de visites culturals, de reunions periòdiques, ...

Espereu la vostra assistència; no hi falteu.

M. Dolors Lázaro i Palau

REVISTA MAI ENRERA

Teniu ja a les vostres mans el núm. 447 de la nostra revista. Ara anem per la propera i us demanem articles, que seran molt ben acollits. Els vostres coneixements, experiències i estudis sobre el món excursionista esperen ser publicats. Ànim, deixeu-los a Secretaria.

La direcció del MAI ENRERA

CANTAIRES MUNTANYENCS

XXXVIII CONCERT DE NADAL

El 17 de desembre de 2005 es va celebrar el 38è. Concert de Nadal dedicat als socis i amics de la nostra Entitat, en el marc de la parròquia de Corpus Christi.

Fou el president de la Secció de Cantaires, Miquel Fernández, qui va obrir l'acte, donant la benvinguda als assistents, alhora que agraïa la seva presència al concert, i feia extensiu l'agraïment a la parròquia que ens acull en aquestes dates des de fa ja una colla d'anys. Seguidament anuncia el programa.

La primera part consta de les cinc nadesles següents, a càrrec dels Cantaires Muntanyencs:

- *Allà en un pessebre (popular nord-americana)*, harm. J. E. Spilman. Dirigida per Josep Vila, mestre fundador de la nostra coral.

- *Sant Josep fa bugada (popular rossellonesa)*, harm. Miquel Querol.
- *San José al niño Jesús (popular santanderina)*, harm. Oriol Martorell.
- *El pardal (popular catalana)*, harm. Antoni Pérez Moya.
- *La Marxa dels Reis (popular provençal)*, harm. Ernest Cervera.

La segona part es compon de cinc sardanes del mestre Víctor Barbé, interpretades per la Còpia Premianenca:

- *La Verge Morena*. Estractada de la seva primera composició, a l'edat de 15 anys (Opus nº 1).
- *Es ocells canten al Mestre*. Commemorativa del centenari del naixement del mestre Pau Casals.
- *Mar Brava*. Dedicada a la Colla Sardanista "La Mar Brava", de Premià de Mar.
- *Cel Rogent*. Dedicada a la Colla Sardanista "Cel Rogent", de Teià.

- *La sardana de les flors*. Primera audició, interpretada per la Còpia Premianenca conjuntament amb els Cantaires Muntanyencs i ex-cantaires.

Acabada aquesta segona part, el president de la Secció posa en relleu la tasca que ha portat a terme la nostra consòcia Vicenta García durant els 35 anys de pertinença a la Coral, de la qual s'acomiada avui amb aquest Concert de Nadal. Li agraïx, doncs, la seva dedicació i li fa lliurament d'un guardó.

En aquesta mateixa línia, lliura a la cantaira Aurora Vila un record en reconeixement a la fita d'una dècada de col·laboració com a cronista de les activitats de la coral que es publiquen en el butlletí del Club i que permeten en tot moment tenir-ne notícia puntual.

La tercera part la introdueix Joan Cervera i anuncia l'estrena de la suite dedicada a la nostra Vila i que el seu autor, Víctor Barbé, ha titulat "Imatges de Gràcia". Es una mena de cercavila a través de la història i d'alguns fets populars graciencs. Aquesta suite es complementa amb un recitat de fragments de poesies graciencs per part del nostre consoci Roger Llosas. En Cervera demana un aplaudiment per a l'autora de l'Himne de les Colles de Sant Medir que es troba a la sala, la Sra. Núria Dalmases.

I aquí enfil·la uns breus apunts biogràfics del mestre Víctor Barbé:

* Nasqué el 10 de març de 1940 al barri del Poblet, tocant al Camp d'en Grassot. Es aparellador. Va fer tota la carrera de piano, solfeig i teoria de la música, a més de diversos cursos de direcció coral. Va ser la seva esposa, M. Dolors, qui li va procurar els primers contactes amb el món coral.

* Des del 1990, és a dir, des de fa 15 anys, és director titular dels Cantaires Muntanyencs, del CEG. Actualment dirigeix també la Coral Esclat, de Teià. Ha estat director de l'Orfeó Canigó i dels Petits Cantaires Muntanyencs, del nostre Club; director fundador de la Coral Picarol, de Teià; de la Coral dels Àngels, de L'Hospitalet de Llobregat; del Grup Rimaia, de la nostra entitat, i de la Coral Voramar, de Barcelona.

* És compositor de diverses sardanes; de la cantata "El Misteri de Nadal" per a cors, infantil i adult, amb orquestra

de corda; de les suites, per a cor i cobla, "imatges de Teia" i "imatges de Gràcia", així com de l'orquestració i cor d'un recull de "Cançons de Muntanya".

* Com a excursionista, va ingressar al nostre Club en el moment en què es creava el Grup Infantil, el 1952. Més tard, entant que vocal de la Secció de Muntanya, va menar les "Excursions de Circuit", per seguir com a sots president i més tard president de la Secció. En la Junta Directiva del Club fou primer vocal i després sots president.

* L'ha estat atorgada la Placa d'Honor de la nostra entitat, la Medalla de Bronze de la Federació Catalana de Muntanyisme i el Tei de Plata, màxim guardó de l'Ajuntament de Teia.

S'inicia la tercera part del concert amb la primera "imatge" i el poema "El liri de Gràcia", de Verdaguier. Segueix la cobla amb una melodia que evoca els "Jardins de Salvador Espriu" i el recitat d'"Assaig de càntic en el temple". La cobla enceta un vals recordant l'antic Cafè Vienès, que ocupava els baixos de la Casa Fuster.

La segona "imatge" és "Sardanes a la plaça", enyorament del propi autor de les ballades de sardanes a la Plaça de Sant Jaume, des d'on, un cop acabades, s'apressava a fer cap a la Plaça del Sol per poder ballar les seves sardanes preferides: *Sota el Mas Ventós* i *Records de Calella*. A través del poema de Josep Ponsa, "La sardana graciense", la cobla rememora la Festa Major i totes les places de la vila.

La tercera "imatge" la dedica a la seva neboda, Anna, membre dels Castellers de la Vila de Gràcia. Els diferents instruments prefiguren cada un dels pisos del castell que es van superposant fins que es dressa l'arxenet. Després es descarrega amb el so de la música en sentit invers.

La quarta "imatge" ens porta a una de les diades més bullicioses que se celebren a Gràcia. Són les Colles de Sant Medir que travessen tota la vila amb cavalls i carnuates. La composició poètica "Sant Medir", de Salvador Perarnau, amb la remor d'unes corrandes, serveix de preludi a l'Himne de les Colles de Sant Medir, lletra i música de Núria Dalmases, que interpreten els Cantaires Muntanyencs.

Finalment, el "Campanar de Gràcia", amb el toc de les campanes representat per les trompetes i els fiscorns, és glossat poèticament per Joan Pi i Muntané. La música ens recorda el "banc de pedra" que simbolitza la creació del

nostre Club, el qual prengué inicialment el nom de "Mai Enrrera", esdevingut el lema de la nostra entitat ja que dona lloc a la cançó (lletra de Joan Cervera i música de Víctor Barbé) que, interpretada pels nostres cantaires i la cobla, clou les "Imatges de Gràcia".

Els aplaudiments del públic propicien la repetició de la cinquena "imatge".

La direcció general dels cantaires i de la cobla fou responsabilitat del mestre Víctor Barbé i Barbé.

El president de la Secció, Miquel Fernández, concreta que per a la nostra Coral ha estat avui un dia importantíssim amb la presentació d'aquesta suite, i fa a mans de Víctor Barbé un record d'aquest moment, així com a Roger Llosas per la seva intervenció com a rapsoda.

I per tal de cloure l'acte emplaça la presència del president del CEG, Francesc Sanahuja, i del conseller municipal de Cultura de Gràcia, Albert Musons. Comença Sanahuja agraït la col·laboració de tothom i, naturalment, de la Coral per la tasca que ha desenvolupat durant tot l'any 2005, i per la que ja des d'ara està preparant per al 2006. M'he de referir, diu, a una part de la lletra del "Mai Enrrera" que ara acabem d'escollar i que ens porta el record dels companys que ens han precedit. Doncs bé, és en aquest sentit que vull referir-me al company que ens ha deixat fa poc, Octavi Cillero, i que va tenir un pes molt important en el món alpinístic, ja que es va dedicar a tirar endavant els Grups de Socors a Muntanya durant molts anys.

Comenta a continuació el reconeixement que se li farà el proper mes de gener a Joan Cervera atorgant-li la Medalla d'Honor de la ciutat de Barcelona, però s'ha de destacar, aleshores, que fa poc va rebre un altre reconeixement, aquest per part de la Fundació Lluís Carulla, per la seva aportació cívica al nostre país. També dintre d'aquesta línia –segueix dient– destacaria el treball que avui ens ha presentat el mestre Víctor Barbé per mitjà de la Coral i de la Cobla, en un recull del que és la vila de Gràcia per al conjunt de la ciutadania de Barcelona. Crec que els entorns i els monuments de la nostra Vila, posats en relleu en aquesta obra musical, vénen a donar una major vida a la ciutat de Barcelona com a capital de Catalunya.

Per tant, Víctor, moltes gràcies per la teva aportació. I acaba desitjant un feliç Nadal a tots.

És, ara, el Conseller de Cultura, Albert Musons, qui pren la paraula. Manifesta que seria difícil recordar totes i cadascuna de les vivències que ens ha rememorat aquest Concert de Nadal. Però és que, cada any, els Cantaires Muntanyencs ens sorprenen amb una nova aportació. I rememora aquella suite de "Cançons de Muntanya". I avui aquesta suite "Imatges de Gràcia" que està emmarcada en les millors de les nostres essències, perquè hi apareixen el Campanar; el món casteller, que es remunta al segle XIX ja amb presència real a Gràcia (de fet les primeres colles del Pla de Barcelona pertanyien a la nostra vila). També les colles de Sant Medir, amb aquest magnífic himne obra de la Sra. Núria Dalmases a qui ara

jo li comentava: ¿Vol dir que la Federació de Colles de Sant Medir coneix l'existència d'aquest himne? No ho tenim clar, en tot cas els ho farem saber. I tot el conjunt d'aquesta suite, sense oblidar el final, amb l'himne dels amics Barbé i Cervera, dedicat al nom originari de la nostra Entitat... Tot plegat fa que aquest Concert de Nadal hagi estat extraordinari. Per tant, voldria felicitar a tots els qui hi han intervingut. A la Cobla Premiàncina, per suposat, per la seva col·laboració. I esperonant-vos a tots els membres del Gràcia a continuar endavant, mantenint cada vegada més fermes aquests lligams entre la muntanya i la cultura... l'excursionisme i la cultura, que formen part dels nostres orígens; la cultura i el civisme... el civisme... tant que parlem de civisme: assistir a actes com aquest són les meves mostres de civisme; no necessito gaires més acotacions al món del civisme; el civisme és això, entre moltes altres coses, evidentment, però aquesta és una expressió ben sincera de civisme.

I no em resta més que transmetre'ls en nom del Regidor-President del Districte, Sr. Ferran Mascarell, i en el del Regidor del Districte, Sr. Ricard Martínez, la seva salutació, i desitjar-los unes bones festes nadalenques. Però ara demanaria al mestre Barbé si és tan amable d'atansar-se, perquè li hem portat un record de l'Ajuntament, com a petita compensació a la seva tasca. Per altra banda, el mestre Barbé ha tingut la gentilesa de lliurar-nos una còpia de l'obra "Imatges de Gràcia", la qual, per descomptat, serà conservada en l'arxiu municipal amb extraordinari afecte i admiració.

Pren de nou la paraula el president de la Coral, Miquel Fernández, que agraeix l'assistència al concert i desitja un bon Any Nou a tothom, en la confiança que l'any vinent, per aquestes dates, puguem tornar a reunir-nos.

Crec que és de justícia que faci aquí una menció al reconeixement dels Cantaires Muntanyencs (així consta a la placa), per la meua col·laboració com a "cronista" de la Secció durant els darrers deu anys.

No cal dir que he agraït molt aquesta deferència, i he de manifestar-vos, de totes maneres, que va ser l'amic Alexandre Marcet qui em va precedir en aquesta tasca vint-i-cinc anys abans que em passés la torxa del relleu. I si no va continuar-la més enllà va ser perquè la seva delicada salut li ho va impedir.

És doncs per aquests 25 anys de dedicació, forçosament interromputs per les circumstàncies, que crec, amb tota sinceritat, que és just que comparteixi aquest reconeixement amb l'Alexandre Marcet. Vint-i-cinc anys enfront de deu bé s'ho mereixen.

En tot cas, aquests són els meus sentiments, atès que, si rebre aquest guardó va suposar una sorpresa per a mi, instintivament el vaig dedicar, "in memoriam", al company que tan encertadament m'havia precedit. I amb tot l'afecte i l'amistat que també en aquest camp compartirem. Moltes gràcies!

Aurora Vila i Guàrdia

ACAMPADA

RECORDS DEL 75è ANIVERSARI DE LA SECCIÓ D'ACAMPADA

El passat dia 25 d'octubre de 2005 vàrem celebrar el 75è aniversari de la nostra secció.

I per poder retrobar-nos amb els socis i sòcies que pertanyen al Càmping Club de Gràcia des de fa més de 50 i 25 anys i amb tots aquells que ens volguessin acompanyar, Antonio Granollers, Vichy Torrens i M. Glòria Vives organitzàrem una petita festa en el Club.

Ja han passat uns quants mesos des d'aleshores i encara estem sorpresos del ressò que va tenir aquella convocatòria. Vam arribar a omplir la sala d'actes, però el que ens feu més il·lusió va ser l'alegria que mostraren molts socis i

sòcies que feia anys que no es veien i que amb motiu d'aquesta celebració es retrobaven.

Després de lliurar un trofeu com a recordatori i una samarreta amb els dibuixos al·lusius al 75è aniversari de la nostra secció, compartirem un refrigeri que va cloure els actes d'aquest esdeveniment.

PROPERES ACTIVITATS SECCIÓ D'ACAMPADA

Per al 5 de març, hem organitzat una sortida turística per la ruta del romànic de Beuda (Besalú). S'anirà amb autocar fins a Besalú, i d'allí sortirem amb un petit tren a visitar les ermites romàniques de la comarca. Aquest recorregut té una durada de 2 hores. En acabar, i si l'horari ens ho permet, visitarem la població de Besalú.

De tornada dinarem a un restaurant de Sils.

De l'abril al juny es farà el campament Costa Brava a Blanes (Càmping Sol-Mar) i, com cada any, hi celebrarem la revetlla de Sant Joan i la diada infantil.

Hi esteu convidats tots els socis i sòcies del club que tingueu ganes de canviar d'aires aquests tres mesos i que vulgueu gaudir de la platja.

El preu per mes és de 137 € (el preu del mes d'abril inclou la Setmana Santa)

Aquesta secció està oberta a tots els suggeriments que se'ns vulguin fer. Gràcies per endavant.

Maria-Glòria Vives

Es prega aquells socis que vulguin rebre informació del club via e-mail, ens facin arribar la seva adreça electronica per incorporar-la a la base de dades del C.E. Gracia.

CICLE D'AUDIOVISUALS JOSEP BUCH I PARERA

Els dos últims audiovisuals de 2005, encara que no van poder estar presents (cosa que els hauria

agradat) van estar coordinats fins a l'últim moment per la Laura Puig (via Argentina) i la Ingrid Vives (via Itàlia), com que van fer molt bona feina, van resultar tot un èxit. Des d'aquí una forta abraçada i molta sort pels vostres nous projectes.

DE PÈL I PLOMA

El dijous 17 de novembre, Toni Vives ens va presentar un recorregut pels cinc continents i alguns mars on la fauna, tant salvatge com domèstica, va ser la principal protagonista. I com a més important el sentit simbòlic que homes i dones han donat a alguns animals, sense oblidar aspectes com la pressió humana sobre

determinades espècies, dues-les al perill d'extinció, o havent-les anihilat de manera definitiva.

Les persones sempre han tingut una estreta relació amb la fauna que els ha envoltat. Des de l'aprofitament dels

animals com provisió de proteïnes, fins al servei que els han donat com a animals de companyia o de tir. Altres feres, degut a la seva perillositat, han estat una amenaça per les poblacions. Sempre, però, el gènere humà ha hagut de conviure, bé o malament amb les bèsties, i amb el temps això ha anat marcant les diferents cultures, fins al punt d'haver convertit a molts animals en símbols.

GASHERBRUM II, UN VUIT MIL FÀCIL?

El 15 de desembre, en Joan Casbliva ens va presentar amb format de vídeo, la història d'una colla de muntanyencs de la comarca del Berguedà que, després de fer amb

èxit una primera expedició a un vuit mil (el Cho Oyu), ho van tornar a provar al Gasherbrum II i les van topar amb totes les dificultats pròpies d'aquest cim i amb el mal

temps. Ens van mostrar la vida en un campament base i les rutes que van fer, alternatives al que tenien previst en un principi. Potser van tornar una mica tristes però avui poden estar contents, el passi de la seva experiència va agradar a tothom.

L'INICI D'UNA ETAPA

Prenent el relleu, vam voler començar l'any amb neu.

AMB ESQUÍS DE MUNTANYA PER LA BIGORRA, CÔRSEGA I LES DOLOMITES

El 19 de gener, en Jaume Jubert ens va presentar tres propostes amb esquís de muntanya realitzades la darrera temporada.

Des del "Far West" de la Bigorra, a ritme de spaguetti-western, ballant un vals a les Dolomites enmig d'agulles i parets de roca, i

finalment, creuant les muntanyes de Còrsega, de refugi en refugi, deixant-nos captivar per la bellesa de l'illa.

Passat l'ensurt inicial que ens va donar la bombeta

del canó digital (haurem d'anar pensant en tenir una de recanvi per si de cas), que va durar minuts, però que a

nosaltres ens van semblar hores, vam poder gaudir d'un vistós reportatge que ens va deixar sense paraules, on les veus dels narradors ens van acompanyar mentre seguïem les rutes.

TRAVESES A CIMS DELS ALPS DE MENYS DE 4.000 M: Meije, Eiger, Aiguille de Midi-Aiguille

El 16 de febrer, en Joan Bartoll i en Manel Borrell ens van presentar la visió de l'alpinisme clàssic als Alps amb cinc traveses per arestes i espersons de neu i roca en diversos massissos.

Les traveses de les arestes de la Meije (Ecrins), aresta agulles de Midi-Plan, aresta Forbes de l'agulla de Chardonnet, aresta de les

Còsmiques de l'agulla de Midi (Chamonix) i aresta Mittellegde de l'Eiger (Oberland) són ascensions que es desenvolupen en un ambient molt espectacular i aeri

tot i tractant-se de cims de menys de 4000 m i ser ascensions de dificultat tècnica fàcil-mitjana. Bells paisatges amb imatges espectaculars.

Per concloure, només dir-vos que els propers audiovisuals seran també molt interessants: "Tranqueando por la Patagonia" el 16 de març a càrrec de Marta Amigó, Àlex Duran, Eloi Figueras, Elena Martínez, Jepi Pasqual, Laura Puig, Pili

Vendrell i Sergi Xancó, on podrem gaudir dels tressors naturals que es van trobar durant el seu viatge a la fi del món; i "Pompeia" el 6 d'abril a càrrec de Maria-Dolores Lázaro que ens introduirà en l'apassionant món de l'arqueologia.

Laura Puig l'Íngrid Vives van deixar el llistó molt alt. Nosaltres hem agafat el relleu amb molta il·lusió, ganes i idees noves. Intentarem fer una bona feina i millorar el que es pugui. Ens agradaria comptar amb tots vosaltres pels propers audiovisuals, ja sigui com a ponents o com a públic, perquè sense vosaltres no hi hauria Cicle. Moltes gràcies a tots.

Si voleu col·laborar ens ho podeu fer saber directament o per correu electrònic (audiovisualscg@cgracia.com).

Karen Malfrait, Àlex Duran i Núria Ferrer

INTER SPORT

BALMAT

Aconcagua, aquest any sí!

"A la segona, la vençuda". Feia just dos anys que ja ho havíem provat, però llavors una combinació de factors negatius varen fer que només un dels expedicionaris pogués arribar a un centenar de metres del cim, i

d'allí es retirés. Per això ens donàrem una segona oportunitat i aquest cop l'hem aprofitat.

L'onze de gener gaire bé estremem el nou vol directe des de Barcelona a Buenos Aires. Els participants a l'expedició repetidors som en Josep Pérez Bori, Toni Vives Roig i Toni Ramis Perelló (un amic mallorquí); el component que s'estrena és en Antoni Robert Andreu. Una curta escala a la capital argentina i sortim en un altre vol cap a Mendoza, ciutat famosa per les seves bodegues, bon vi i sobretot per ser el punt de partida cap a l'Aconcagua. A Mendoza és on cal fer els tràmits per poder entrar al Parque Provincial del Cerro Aconcagua i pagar el permís d'ascensió.

Els 4 front cara sud

L'acclimatació la comencem a l'estació d'esquí de Penitentes (2.700 m.), des d'aquí fem una escapada per visitar el "Cementerio de los andinistas" i el famós Puente del Inca, un fabulós pont de roca natural, on els inques hi varen construir uns banyes termals. La següent etapa ja ens mena al campament Confluència (3.400 m), on hi passem dues

Cap a Confluència

nits. Des d'aquest camp ens apropem fins el Mirador de la Plaza de Francia (4.000 m), excel·lent punt d'observació de la cara sud de l'Aconcagua. I ja el dia 16 arranquem cap al que serà el nostre camp base: Plaza de Mulas (4.370 m).

Dues jornades després d'haver-nos instal·lat ens enfrontem amb un dels pitjors moments de l'expedició. El company Toni Ramis ha de ser evacuat en helicòpter cap a la base

de la muntanya; els metges li han diagnosticat mal agut de muntanya (ja a Mendoza es confirmarà un principi d'edema pulmonar). Ell que és del poble mallorquí d'Inca s'ha topat amb alguna maledicció incaica - a l'Aconcagua s'hi practicaven sacrificis humans, havent-se trobat alguna mòmia inca fruit de les cerimònies de culte al sol -. Per sort el nostre amic estarà bo en tres dies, però ja no tornarà a pujar per raons de seguretat.

L'evacuació

Els tres que restem hem de fer el cor fort i prosseguir el programa d'adaptació a l'altura, així, el divuit de gener correm el Cerro Bonete (5.003 m). Un curt descans al

Aconcagua des de Bonete

C.B. i ara ja si ens cal enfrontar-nos amb l'objectiu. Primer pugem a Nido de Cóndores (5.475 m), el nostre camp 1. Allí

Nido de Cóndores 5475m

passem una nit de prova i tornem a baixar per descansar i preparar l'atac definitiu. El vint-i-quatre tornem al C-1,

aquest cop en mig d'una forta nevada i acompanyats d'en Xavier, un bomblai andarrà que viatja sol i encara està en fase d'aclimatació. Els presagis per l'endemà no són bons, doncs per un cantó el temps s'ha espallat i a més veiem una escena poc agradera. Poc abans d'arribar a Nido ens hem creuat amb un grup d'unes dotze persones, són l'equip de rescat dels "guardaparques" i la gendarmeria, els quals arrossegueu per sobre la neu una mena de trineu on hi va el cos sense vida d'un guia suís. Aquella nit el vent bufa fort i la nevada sembla que no ha de parar, però de matinada els mals auguris desapareixen de cop. El cel s'acleara i el vent minva. Podem sortir cap al camp-2, Berlin (5.950 m). El que fins aquell dia es pujava per un camí ara s'ha convertit en un vessant nevut que ens obliga a calçar els grampons.

Camp Berlin 5950m

Berlin és un replà on hi ha tres petites barraques de fusta que són apropiades per alguns andinistes com a refugi. Nosaltres preferim muntar la tenda (els interiors d'aquestes barraques no estan precisament massa nets). Superar aquesta nit és el trampolí cap al cim. És cert que no s'hi dorm massa bé, més aviat quasi no es pot adreçar l'ull, però com que ens despertem a quarts de tres de la matinada tant hi fa. A quarts de quatre ja ens hem hidratat suficient i equipats amb tota la roba que tenim sortim a l'exterior. El cel és ple d'estels, se'n veuen tants que poques vegades és pot contemplar el firmament tant fosc d'estres. Fa fred, el termòmetre marca -14°C, més amunt i cap a l'alba encara baixarà més, però en canvi no bufa ni un bri d'aire i això ens anima.

Sentint només el xerricar dels grampons (al cap d'unes hores de marxa aquest soroll et serà obsessiu) i il·luminats per la llum dels frontals comencem la llarga ascensió. Poc a poc i sempre a les fosques, anem superant les pales nevades que ens acosten al destruït refugi Independencia (6.546 m). Poc a poc estona després arriba l'albada, permetent-nos veure el fenomen de l'ombra del cim estesa sobre una munió de pics nevats, ara tots ells ja per sota nostre. El sol ha sortit, però com que la pujada és pel vessant

L'ombra del cim

oest, els seus raigs no ens escalfen encara. Passem l'anomenat "Portezuelo de los vientos", indret on alguns dies bufa tant de vent que es torna infranquejable, i després encetem l'incabable travessa del "Gran Acarreo", sempre flanquejant i en pujada constant ens acostem a la temuda i famosa "Canaleta", teòricament el darrer obstacle. La Canaleta és, com diu el seu nom, una canal força inclinada, d'uns dos-cents cinquanta metres d'alçada. Quan no hi ha neu el terra és una tartereta que per cada pas que fas endavant en recules mig, en canvi, nevada no l'hem trobat ara és més fàcil de pujar, com vàrem sentir dir a un guia argentí "la canaleta con nieve es como una escalera mecánica".

Final de la Canaleta 6.850m

Poc després d'entrar a la Canaleta ens comença a il·luminar el sol i la temperatura canvia de cop. Tal com ens han pronosticat la pujada amb grampons facilita l'ascensió de la part més dreta de la pujada i seguint el nostre pas lent i constant de cop ens trobem a la Cresta del Guanaco.

Cresta Guanaco 6.900m

l'aresta que uneix els dos cims de l'Aconcagua. Des d'aquest punt és d'on l'any 2004 va haver-se de retirar en Toni Vives, ara, però els tres podem prosseguir cap al vèrtex d'Amèrica. I així, una mica després del migdia del dia 26 podem trepitjar l'ample cim i fer-nos les fotos de ritual junt a la creu, testimoni oficial de les ascensions. Podem estar agraïts al clima, no fa vent i ara fins hi tot podem estar-nos allà una bona estona contemplant el majestuós paisatge que ens envolta.

Feliços, ens cal refer el camí, ara cap avall. Arribats al C-2 pleguem la tenda i baixem fins el C-1. Nid de Còndores on passem la nit. L'endemà en un parell d'hores ens plantem al camp base. Allí tot són celebracions, acompanyats per un grup d'amics de l'Hospitalet de Llobregat que també han pujat. Passem una sola nit al camp base i sense prendre's cap dia de descans (el teníem previst) empenem la baixada fins l'entrada del parc. Fa dies que el company de Mallorca ens espera a Mendoza i li volem fer saber el triomf que en part li hem dedicat. El descens és llarg i pesat: 38 quilòmetres d'una tirada, primer amb fred i després sota un sol de justícia, però amb la muntanya a la buxaca tot es veu més fàcil.

L'experiència ha estat positiva, tant, que a Buenos Aires, davant d'un exquisit "asado" ja planegem futures ascensions. Els muntanyencs devem ser d'una raça especial, potser una mica o bastant masoquistes, doncs encara tenim les cames i peus dolorits i ja busquem noves mortificacions. I creuem els dits per que a la propera sortida no ens calgui esperar a la segona per veure!!!!

Participants: Toni Vives, Antoni Robert i Josep Pérez

Toni Vives

Fotos de Josep Pérez

Belvedere sobre el Lago Maggiore (Itàlia-Suïssa)

Des que hem començat a viure a Monvalle, Itàlia, a la riba del Lago Maggiore, hem descobert extensament els prealps propers a casa nostra. Avui us proposem 3 excursions al voltant del Lago Maggiore: un dels grans llacs d'origen glacial a la frontera d'Itàlia amb Suïssa. De fet, aquest lac el comparteixen tres regions administratives, la Llombardia i el Piemont italians, i el Ticino suís. El lac està situat a una alçada de 200 m, envoltat de muntanyes que toquen els 2000 m, on hem pot gaudir d'un paisatge abrupte però accessible durant tot l'any. Els cels són normalment serens a l'estiu i a l'hivern, mentre que la boira i la pluja domina a la tardor i a la primavera. No obstant, és en aquestes últimes estacions quan els contrastos de colors i colors de la natura esdevenen més bonics. Per sobre dels 1500 m, les muntanyes estan normalment cobertes amb neu des del novembre fins a l'abril, oferint la possibilitat de practicar l'esquí de muntanya i l'alpinisme hivernal.

Per l'accés viari cap a les zones proposades des de l'aeroport de Malpensa (Mila), hem de seguir les indicacions cap a Varese. Allà seguim les indicacions cap a Laveno, des d'on podem descobrir la banda est del lac (excursió 1). Per anar a la banda oest del lac, cal seguir les indicacions de Gravelona/Toce des de l'aeroport de Malpensa, i llavors dirigir-nos cap a la localitat de Verbania (excursió 2 i 3).

Entre Laveno i Verbania hi ha també un ferry (cada 20 minuts) per anar amb cotxe d'una banda a l'altra del lac.

Ja fa anys que la regió és visitada per milers de turistes. Pobles com Stresa, Pallanza i Locarno, tenen una llarga història de turisme. Famosos són, per exemple, els hotels de luxe del segle passat on s'hi quedaven durant llargues temporades personatges com Ernest Hemingway entre altres. Avui en dia, els jardins i les illes "imperials" dels Borromeo són el testimoni d'aquesta "Belle Époque". En la zona, abunden els càmpings, els hotels i els albergs, quasi tots concentrats en la franja costanera. Una mica més amunt i dins les valls, la presència humana és menys massiva i més autèntica, on hem pot gaudir d'una naturalesa bonica i impressionant.

Existeixen dos tipus de mapes per la zona del Lago Maggiore. Un és de fabricació italiana i l'altre és suïssa. Els mapes són d'escala 1:50.000 que no sembla gaire recomanable per les excursions. No obstant, encara que els mapes italians presenten alguns errors menors, les indicacions al terreny, és a dir, a la muntanya, són molt bones i per tant és difícil perdre's. El mapa italià és: Lago Maggiore, Lago Varese #90, Editorial/Série Kompas.

Els mapes suïssos són: Malcantone, #286, i Domodossola, #285, de la Carta Nazionale della Svizzera.

Vista panoràmica sobre la Vall Veddesca i el Lago Maggiore des de Monte Tamaro.

Excursió 1. Mont Tamaro (1961 m).
Desnivell: +/- 1.000 m; Durada: 5,30 h.

Des de Laveno seguim el lac per la carretera que es dirigeix al nord cap a Luino. A la localitat de Maccagno, prenem la carretera en direcció d'Idemini. Entrem a la Vall Veddesca. Seguint aquesta vall, tot passant per molts pobles bonics i amb caràcter muntanyós, fins a un nucli de cases anomenat Monti Idacca. Ja estem en territori suís. Aparquem el cotxe com podem, prop d'una corba cap a l'esquerra.

El principi del camí està indicat per un senyal que diu Alpe di Montoja i Monte Lema en la mateixa corba de la carretera. A partir d'aquí seguim les marques blanques i vermelles. Travessem una fageda sota la paret sud del Mont Tamaro. Agafem alçada i passem pel refugi Alpe di Montoja (1633 m). Des d'aquest, seguim les indicacions de Mont Lema fins arribar al coll on tenim per primera vegada una vista panoràmica cap als dos vessants de la muntanya. S'hi distingeix el Lago Maggiore al sud i el Lago di Lugano al sud-est. Cap a l'oest, amb bona visibilitat, es veuen els 4-mils de Vallesse, inclosos els pics del Monte Rosa. Cap a l'est, distingim la Bernina, el 4-mil més oriental dels Alps. Des del coll anem cap al nord, tot seguint les indicacions cap al Monte Gradiocli per una

àmplia cresta. En uns 2 hores podem coronar aquest primer pic de 1935 m i gaudir d'una bella vista sobre les muntanyes del voltant.

Des d'allà, baixem per un camí una mica dret en direcció al Monte Tamaro (N). Després de la baixada i un pla, comencem la forta pujada fins al pic de Monte Tamaro (1.961 m; 3 h). Des d'aquí veiem al nord-oest Locarno i el Lago Maggiore.

El Monte Tamaro i les àmplies crestes al voltant són molt populars per l'excursionisme, tant a l'estiu com a l'hivern. Tanmateix hi ha diversos refugis en aquestes muntanyes on s'hi pot dormir o prendre una cosa. Un d'aquests refugis petits, és el refugi Tamaro que està a 1.882 m al nord-est del pic. Aquest refugi està obert tot l'any. Nosaltres baixem ziga-zaga en direcció nord-oest per un camí dret indicat amb blanc i vermell fins que arribem, a 1.400 m, al coll de Neggia. Aquí baixem cap al sud per una decerera que 'talla' la carretera, on tenim aparcat el cotxe (5,30 h).

Monte Limidario des de Cannobbio Vista sobre el refugi Al Legni i Lago Maggiore

Excursió 2: Mont Limidario (o Gridone) (2187 m)

Desnivell: 1.200 m; durada: 6h

Des de Verbania seguim el llac en direcció nord per la carretera, tot travessant el poble de Cannobbio. Just després la frontera entre Itàlia i Suïssa, i abans de la població de Brissago, entrem per un carrer cap a l'esquerra en direcció a Piodina i Cortascio. Aquest carrer no està ben indicat, però el trobem just abans de la fàbrica de Tabac a la dreta de la carretera. Amb molts revolts, agafem alçada per un bosc de castanyers fins als 1000 m, on arribem al nucli de Cortascio. Hi ha un pàrquing dels 'amics della montagna' just abans d'entrar al nucli. Aquí aparcuem el cotxe.

Tot caminant seguim la carretera uns quants metres més i passem les últimes cases del nucli. La carretera s'acaba, però hi ha un sender que continua cap amunt. Seguim sempre les marques blanques i vermelles i, durant la pujada, passem per diversos 'alpes', petits nuclis de cases que estaven habitats durant els estius pels pastors i pagesos. Ara, molt d'aquests estan abandonats i en ruïnes. Al voltant dels 1700 m trobem els últims 'alpes' des d'on seguim les indicacions cap al refugi Al Legni (1.800 m; 2.15 h). Aquest refugi no guardat, però sempre obert, està en molt bon estat i té lloc per 12 persones. El refugi és propietat dels 'amics della montagna' de Brissago i té deu anys. És petit però té telèfon, electricitat i està molt net i és molt còmode. Des d'aquí tenim una vista privilegiada i d'ocell sobre el Lago Maggiore.

El sender que remunta darrera del refugi, ens porta cap al pic Gridone o Monte Limidario. Com passa molt sovint amb

les muntanyes frontereres, cada poble dóna el seu nom a la 'seva' muntanya (en aquest cas els suïssos i els italians). Seguim sempre les marques blanques i vermelles. Després de la 'bocchetta di Valle' (coll) passem per sota les parets d'uns pics secundaris. Hem de superar dues canals fàcils i sense perill fins a trobar-nos amb l'última pujada cap al Monte Limidario (2.187 m; 3,30 h), que es coneix per la seva creu enorme que hi té al capdamunt. Per tornar podem agafar el mateix camí. Però també podem seguir la cresta més cap a l'est i passar per un dipòsit d'aigua amb el nom de 'La Caldera', abans de baixar al refugi. Les vistes sobre el Lago Maggiore i les muntanyes són molt boniques. Podem quedar-nos a passar la nit al refugi on s'ha de pagar pels serveis utilitzats (almenys 10 euros per dormir) i gaudir de les il·luminacions nocturnes i una sortida de sol 'de pel·lícula' del Lago Maggiore. Per arribar al cotxe seguim la mateixa ruta que a la pujada.

Ape Piaggia i la cresta del Monte Zeda al fons

Excursió 3: Monte Zeda (2.156 m)

Desnivell: +/- 1900 m; durada: 10,45 h (proposat per fer-ho en dos dies)

1r dia: Desnivell: +1.100 m, - 250 m; durada: 4,15 h
2n dia: Desnivell: + 800 m, - 1.650 m; durada: 6,30 h

Des de Verbania seguim els carrers i les carreteres cap a Cambiasca i la Val Intrasca. La carretera és fa cada vegada més estreta i es passa per ponts sobre rius i sota parets de roques molt dretes. Aquest difícil accés degut a l'orografia ha estat sempre la raó per la qual la zona ha estat sempre molt aïllada. La Val Grande, com es coneix la zona, és ara un parc nacional i, probablement, una de les àrees dels Alps més salvatge i inaccessible, encara que es trobi tan a prop del Lago Maggiore.

A les perifèries de la zona de reserva trobem encara pobles i més amunt 'alpes' abandonats, però al centre del parc mai ha estat habitat i avui en dia és una reserva integral de fauna amb protecció legal. Seguim la carretera cap amunt fins al poble de Scareno (700 m) on aparcuem el cotxe. Des de l'església, seguim el sender per un bosc de castanyers fins l'Ape Piaggia (910 m; 1,15 h) on hi ha una vista sobre la cresta del Monte Zeda a l'oest. Just abans d'entrar a l'Ape Piaggia hi ha una bifurcació on agafem el camí a l'esquerra

(entrar a la vall). Aquest camí passa pel riu Belmi i per alpes abandonats (Occhio, Orunchio) més endavant. Seguint sempre el camí clarament visible al terreny, encara que en el mapa de Kompas no hi apareix. Aquest mapa indica un camí que no hi és a la realitat! No cal preocupar-se, seguint el camí arribarem al final al coll della Forcola (1.520 m; 3,45 h) després d'una pujada ziga-zaga cap amunt.

Sivolem fer la ruta en dos dies podem dormir al refugi Pian Cavallone. Per arribar aquí, només hem de flanquejar la muntanya cap al sud. Al final trobem una capella. El refugi Pian Cavallone es troba una mica més cap al est a pocs metres baixant. Aquest refugi està obert només durant els mesos d'estiu. Des de Pian Cavallone tenim una bona vista sobre la part sud del Lago Maggiore amb Verbania il·luminada durant la nit, just sota els nostres peus.

El dia següent anem un altre cop cap al coll della Forcola on ja vam passar ahir. Des d'aquí seguim el camí cap a Pizzo Marona (2.051 m; 1,40 h) des de coll della Forcola). El camí és de vegetació una mica aeri i passa per llocs amb noms com 'il ponte del diablo', però mai és perillós. Recordem que estem en un parc nacional on hi ha moltes instal·lacions per facilitar el progrés. Sota el Pizzo Marona trobem una capella enorme. Des d'aquí baixem una mica per després seguint pujant cap Monte Zeda (2156 m; 2,30 h) on hi ha una creu enorme. Amb dies de bona visibilitat tenim una vista panoràmica sobre els pics i crestes escarpades de la Val Grande i els 4-mils de Valiese a l'oest.

Baixem cap a l'est per un camí que es converteix en una semicarretera. Aquest ample camí és part de la 'Linha Cardona'. Una xarxa de camins de muntanya a la frontera amb Suïssa. Aquesta infraestructura va ser construïda durant la primera guerra mundial per facilitar l'accés i el control de la muntanya per part de les tropes italianes, i per impedir la invasió de tropes alemanyes. Igual que les 'vies ferrades' dels Dolomiti, formen part d'una infraestructura testimonial. Nosaltres baixem fins al Passo Folungo (4.00 h; 1.370 m), on ens endinsem cap a la vall cap a la dreta en direcció de l'Alpe Piaggia on vam passar ahir. El camí està indicat amb blanc i vermell. Passem per alguns 'alpes' i des de l'Alpe Piaggia (910 m, 5,15 h) seguim el mateix camí que ahir cap al Scarerno on vam aparcar el cotxe.

Ingrid i Barend

Més informació:

Des de Barcelona s'arriba a Lago Maggiore després d'unes 10 hores d'autopista (1.000 km aproximadament). També hi ha vols barats de la companyia aèria Vueling (www.vueling.com) des de Barcelona a l'aeroport de Milà, Malpensa.

Sempre podeu contactar per correu electrònic amb nosaltres: Barend (bydqam@cid.csic.es) i Ingrid (ivngam@cid.csic.es)

Pàgines webs:

www.capanneti.ch, pels refugis del Ticino suís.
www.parcvalgrande.it, pel Parc Nacional Val Grande.
www.lagomaggiore.net, pel Lago Maggiore.
www.meteosvizzera.ch, per la meteorologia de la regió.

Travessa des del Pla de Beret a Bagueure

Tuc de Parros 2.727 m, Punta Oest 2.700 m
Cap des Closòs 2.416 m (Pèdescauc)
en travessa des del Pla de Beret a Bagueure; 24/12/2005; Carles Lluch, Algueró i Jaume Jubert.

Manel Monge, Ricard Martínez, Manel Castelló, Berta Algueró i Jaume Jubert.
+1.260/-1.650 m; 5-6 h d'ascens, 1-2 h de descens. PD, ++, S3.

Gran volta amb esquís, en un dia esplèndid!

El divendres per la tarda fugim de Barcelona per retrobar-nos amb en Carles a la Val d'Aran: el qual ens porta a Unha a sopar Olla Aranesa i gaudim d'un gran apat tot fent els plans per avui... Triem la zona de Beret (sembla que a les cares nord hi ha molta neu crosta). Pugem a Beret abans que els "pisters" mentre s'aixeca el sol il·luminant les Maladetes. No hi ha cap núvol!

Cal creuar el Pla de Beret cap al nord, en lleugera baixada, sense pells. Un parell de quilòmetres més enllà, on hi ha una cabana, s'obre cap a l'oest la vall de Parros. La remuntem per sobre mateix del torrent, seguint els capricis del terreny i de la neu que s'hi acumula.

Deixem enrere els pins: som al Clot des Closòs. Girem al nord per pendents suaus per anar a buscar un pas entre la punta oest del Parros i la serra dels Cardigassos. Enlloc d'enfil·lar cap al cim secundari hem continuat, enlairats sobre l'Estanh Nere de Parros, per anar a buscar un coll a l'est del cim principal. Ja sota el pic, hem carregat esquís a l'esquena i hem fet els darrers metres a peu per un pendent de neu. En sortir sobre la cornisa apareix de morros el Maubermel (que espectacular: Valier, Montroig, Ventolau, Montardo, Colomers, Punta Alta, Auba...)

El dia acompanya i ens engresquem a fer més volta: continuem a peu, pel costat de la cornisa fins a la punta oest (20 min): volem baixar per la fabulosa cara sud i l'interior bona: el sol ha desfet la crosta i gaudim d'una bona baixada pel pendent sostingut fins a la cota 2.200 m on voregem, per la solana, una punta rocallosa per anar a buscar un coll.

De nou pells, per remuntar el Pèdescauc, fins a la punta del Cap des Closòs. A partir d'aquí els conductors fem un fàcil descens fins a Beret, mentre uns pocs afortunats inicien un incert però prometedor descens cap a Bagueure (1.419 m), seguint el barranc de Raigadés.

... i ja podem menjar força torrons! Bon Nadal i Bones Traces!!!

Jaume Jubert

Per menjar: "Restaurant Maria Adema" C/ Sta. Eulàlia 3 Unha (973 64 41 69); Menú 15 € Embotits casolans, Olla Aranesa amb carn d'olla, amanida, carn de xai i botifarra, vi i postre... boníssim!!! més detalls i propostes a www.egesqui.com

GPS: Podeu trobar la pista GPS, en format ".plt", a "Arnius", a www.egesqui.com

TRAVESSIA DEL MONT THABOR

Dates: 27 al 30 de desembre de 2005
Components: Joan Bartolí i Manel Borrell
Meteo: fred extrem i vent.
Neu: Dura o ventada. Al fons de les valls suficient. A cotes altes poca.

Dia 27: Viatge Barcelona - Nevache i aproximació al refugi Drayeres (2.180 m).

Sortida a les 7 h del matí i dinar a Briançon. Deixem el cotxe a Névache quan ja no hi toca el sol i sortim amb esquís als peus, a quarts de 4 h quan la gent ja plega de fer esquí de fons, raquetes, trineus, etc. I ja comença a fer fred. Arribem de nit (quarts de vuit del vespre) al refugi amb una temperatura inferior als 15 graus sota zero. El refugi està gelat i únicament una estufeta ens escalfa la carcanada.

Dia 28: Intent a la Roche Grand de la Tempête.
El dia es desperta cobert i amb vent, però no podem evitar sortir cap al cim. A mesura que anem pujant cada vegada hi ha menys neu a causa del vent que se l'ha endut de les cotes més altes. Als 2.800m ens cansem de passar fred amb tot l'equipament sobre i sense parar i decidim tornar mentre el termòmetre marca els -19,8°C. La baixada és ràpida i quan entrem al refugi ens fa mal la cara i algun dit, del fred que hem passat. Ens hem quedat sols amb el guarda que deu estar maleïnt d'haver-lo fet venir.

Dia 29: Travessia a la Vallée Estrette
El dia es desperta clar però amb les mateixes perspectives de fred i vent. Així que pugem al coll de Muandes (2.828 m) i salutem al Mont Thabor que no té gaire neu a la seva part més alta i tirem avall buscant el pas per no haver de treure'ns els esquís. Arribem al Refugi Tre Alpin (1.780 m) que és tot acolliment, gràcies a la família que l'habita i que hi viu tot l'any.

Dia 30: Retorn a Névache
Les temperatures pugen fins als 12 sota zero i després d'algun problema de continuïtat de la neu cap als 2.200 metres, saltem pel coll de Vallon per retornar al cotxe. Hi ha la neu justa per poder passar sense treure'ns els esquís seguint tota l'estona el fons del torrent fins a l'ermita i després seguint el camí estret que baixa fins a la pista principal. Arribada al cotxe a quarts de dues i retorn a Barcelona després de travessar una impressionant tempesta de neu a l'autopista de Sisteron a Marsella.

Hi tornarem amb el Joan Manuel que no ens va poder acompanyar a l'últim moment, per gaudir d'unes condicions no tan extremes i per fer algun cim!

Manel Borrell

manborrell@mborrell@menta.net>

**TUC D'AUBÀS (2.072 m),
TUC D'ARRES (2.162 m),
TUC DETH PLAN DERA
SÈRRA (1.977 m) – VAL
D'ARAN – 08/01/2006**

Kike, Fede, Lluís, Manel i Montse
+/- 1.200 m aproximadament

El dia es lleva tapat, humit però sense ser fred a l'Aran i amb un núvol fosc i espès fregant els cims de les muntanyes frontereres amb la Ribagorça i el Pallars. Des de Bossost enfillem carretera cap al Portillon on deixem els cotxes. Agafem la pista cap a Còth de Bareja, fent drecera de seguida que ens trobem amb el camí marcat com a PR i que ens portarà més directament a la cabana d'Aubàs (i parking de cotxes a l'estiu).

Una traça ampla, dura i ràpida (dén ni do els francesos que vénen a fer aquesta excursió!) ens menarà progressivament al Còth de Bareja (1.752 m). Deixem les dues cabanes de pastor a la nostra dreta i encarem l'ampla pala del Tuc d'Aubàs (orientada a Oest).

Una mica de vent fresc i el sol que agafa força ens comença a trencar el cel. Pujant anem gaudint de les vistes cap al Pic de la Mina i Salvaguarda, al Port de Benac i altres grans cims dels escarpats i espectaculars Pirineus francesos. Fem cim (2.072 m), ens abriguem i sense treure pells baixem uns 40 m, deixant Era Trona (2.088 m) a la nostra esquerra, passem un coll ample (2.054 m) ascendim entre pins, però amb un itinerari molt evident cap al Tuc d'Arres (2162 m). Fem el segon cim del dia i ara sí, fora pells. Baixem de nou al collet d'abans i ens llancem avall per una pala concava (Pala Barrada al 1780 m) extremadament boníssima de neu i pols i de pendent sense ser suau. Crits d'alegria, estem gaudint de valent!!

Sense haver de remuntar fins a Còth de Bareja, posem pells novament i tracem amb rapidesa cap al tercer cim del dia, Tuc deth Plan dera Sèrra (1.977 m). A dalt ens abriguem de nou i fem una darrera mirada als grans cims pirinencs que ens han acompanyat tot el dia.

Iniciem el descens, primer baixant en direcció el Còth de Bareja per la pala orientada a est (i oposada a Aubàs) i després ens decanem cap a una pala orientada a NE que, entre bedolls, ens dirigirà més directament cap a la cabana d'Aubàs. La neu sense la pols blanca d'abans és força acceptable per a gaudir dels darrers viratges del dia.

De nou a la pista de retorn als cotxes, agafant algun tram de PR però que esdevé una mica accidentat i difícil per la densa avetosa.

I bé, tots molt contents per aquesta sortida. Malgrat que són cims de no massa alçada, són ideals per a caps de setmana ennuvolats i de mal temps i en els primers mesos de la temporada quan hi ha molta neu i la neu arriba a cotes baixes.

Apa, BONES TRACES!

Montse Bacardit

REFUGI DE CAMPORELLS (2.240 m) + PIC DE TARBEZOU (2.364 m), 07- 08/01/2006

Jérôme, Belén, Pedro i Pere.

Dissabte dia 7: Refugi de Camporells
+/- 760 m, 3,45 h d'anada, 2 h de tornada

Arribem a Formiguères passant per Puigcerdà i Mont-Louis. Hi ha bastant neu al Departament francès de l'Aude i tot està preciós.

Amb unes previsions meteorològiques bastant dolentes i el cel tapat ens posem les pells i comencem a pujar pel costat de les pistes de Formiguères, una estació petita, endinsada en el bosc i amb uns forapistes força interessants. Arribant al punt més alt de l'estació (2.350 m), a l'alçada del segon telecadira seguim foquejant per un camí pla que ens portarà en uns ¾ d'hora fins al refugi de Camporells. Aquesta part està molt escassa de neu, pelada pel vent i durant un trocet hem de carregar els esquís a l'esquena. El refugi no es veu des de dalt, a l'estar al darrere d'una formació rocosa, al costat d'un estany; cal seguir sense perdre cota fins al final del camí marcat per fites. La baixada final fins al refugi pel mig dels arbres val la pena, quina tranquil·litat!!

El refugi de Camporells (2.240 m) és petit però amb molt bona pinta. Passar-hi la nit sembla una bona opció per fer el Pic Peric (2.810 m) (amb reserva prèvia). A la pàgina web de l'oficina de Turisme de Formiguères, hi trobem la informació necessària, així com d'altres allotjaments a la zona: www.formigueres.com. Una altra opció és agafar un forfet pensat per a esquiadors de muntanya que dona dret a pujar pels 2 telecadires de les pistes, només un cop, fins al punt més alt de l'estació per 7 €. Si no, des de l'aparcament de les pistes, el desnivell és de 650 m.

Nosaltres prenem una sopa calenta al refugi i fem mitja volta, per manca de temps i meteorologia incerta. Cal tornar a posar-se les pells per superar la fondalada on es troba el refugi.

Acabem baixant per les pistes, en un dia on el temps s'ha mantingut finalment i al ser laborable a França no hi ha realment ningú. Dormim a Formiguères, després d'un sopar típicament francès... Neva durant la nit.

Diumenge dia 8: Pic de Tarbezou
+/- 850 m, 3,30 h d'ascens, 1 h de descens

De bon matí ens llevem i anem fins a les pistes de Mijanes. L'última part de la carretera és estreta i està bastant gelada; cal anar amb compte. Mentre hi arribem el dia s'aclareix i fins i tot fa sol.

Comencem a caminar deixant les pistes a l'esquerra, per crear de seguida un petit bosc i sortir a una pista abalissada que ens porta fins a una cabaneta. La vall s'obre i el Tarbezou es veu al fons, tot blanc i amb el cim aplanat. Continuem cap al fons de la vall i pugem per uns passos estrets que queden a l'esquerra, intentant allunyar-se de les cornises formades per l'acumulació de neu; el risc d'allaus és alt en aquest punt. Quan es torna a obrir la vall, pugem per l'esquerra del pic fins al coll, descobrint-se un paisatge meravellós. L'última paia està força gelada, però no tenim excessius problemes per arribar al cim. Pel descens trobem més convenient el crestejar per la vessant oposada i no baixar realment fins haver passat les plaques de vent. La neu és crosta gelada, bastant irregular. En

deixar el costat exposat al vent i al fred, la neu canvia totalment i el descens és una delícia: neu pols recent perfecta, fa solet i estem completament sols amb un paisatge espectacular.

Arribem al cotxe relaxats i satisfets d'un dia rodó, en el qual el temps ens ha sorprès gratament. Tornem cap a Barcelona, no sense haver fet un bon plat combinat a Llívia.

Belen Altaba

*Fotografies
corresponents a la
piada Bastiments
publicada en el
Butlletí 89, pàgina 10,
de Belen Altaba.*

Le Gîte de Dormillouse

1.700 m; 4/01/2006

Roger Llorens, Berta Algueró i Jaume Jubert.

+ 300 m. 40 minuts d'ascens. F, *, S2.

Al final de la carretera hi ha un pàrquing a 1.400 m. Cal remuntar, esquís als peus, un bonic camí que s'enfila al poble de Dormillouse (1.700 m, 5 habitants a l'hivern). Som els únics clients de la Gîte-Refuge des Enlous, on l'Elene i la Lolita ens cuidaran com a prínceps els propers dies. Aquest llogaret respon a la imatge de postal de poble alpi aïllat per la neu que us pugueu imaginar... L'ànec amb pommes de terre està deliciós.

Llogaret de Dormillouse

Grand Pinier 3.117 m, 5/01/2006

+/- 1.450 m; 5 a 6 hores d'ascens (més si s'ha d'obrir traça), 1-2 hores de descens. PD+, **, S3.

Anir a moldre! He estat un gran dia de muntanya. Del bo del matí a la nevada de la tarda, de la passejada pel bosc a l'accés dret fins a la cresta, de la duresa d'obrir traça amb mi metre de neu, al plaer del descens en neu pols... L'itinerari és molt complet i el més clàssic de la zona. Hem arribat al refugi a les 5 h de la tarda, filant i fent fotos en el descens pel bosc. Però, com que nevava... l'Elene just havia avisat l'helicòpter quan hem arribat. Han estat sols uns minuts de patiment per ell! De nou gran sopar: cabriol de cul blanc amb arròs cuit a la cuina de llenya, mmmmm! I de premi pel cim, licor casolà de genièp (45°).

Cap al Gran Pinier

Têtes de Pomette 2.688m, 6/01/2006

+/- 1.300 m; 5 h d'ascens, 1-2 h de descens. PD, **, S3 (S4 en el descens de la cara nord).

L'endemà tenim prevista una etapa llarga, així que decidim obrir part de la traça (hi ha dos canvis de pells). El temps ha aguantat i hem anat fent relleus: com la resta de dies, estem sols a la muntanya! La part final d'accés al cim és molt interessant, pel llom oest, vorejant roques i pujant per petits couloirs. El descens el fem pel dret, per la cara nord, extremant les precaucions, perquè hi ha molta neu (i alguna pedra a les parts altes!). Recuperem forces amb una impressionant croziflette savoie.

Lauzes Rousses 2.915 m, en travessa de Dormillouse a Prapic, 7/01/2006

+1.500 m / -1.650 m; en condicions normals són 6 h d'ascens i 2 h de descens... PD, **, S3-S4 (20 km d'itinerari).

Gran etapa, d'aquelles que es recorden: GPS i frontal... El dia es lleva gris però no neva. Fem la primera part del recorregut fins a la Cabana de Faravel, en una hora menys que el dia anterior gràcies a la traça oberta. D'aquí, entlem una nova vall cap al cim de les Lloses Roses.

Ens costa trobar un pas a les roques per fer el darrer llanqueig fins al cim (hi ha poca visibilitat), però el trobem i cap a les tres de la tarda som a dalt. El descens cap al poble de Prapic és pel couloir sud-est. Com que no ens veureu i hi ha possibilitat de plaques, baixem a peu, sense problemes.

A 2.750 m ja amb esquís, continuem el descens, però és cara sud i avui la neu està difícil. L'itinerari de baixada tampoc és evident, amb molts paranyos... Arribem a les Cabanes de la Terce encara amb llum, i d'aquí al poble amb frontal en una lleugera baixada de 4 km que sembla que pugui!

Traça cap a Lauzes Rousses

Estem molt satisfets! sobretot quan veiem que el sopar és una fabulosa raclet, asseguts al costat d'una llar de foc. No ens ho podem creure: tanta comoditat, bon tracte i menjar a la Gîte de Prapic, i només per 28€!

Col de Fressinières 2.782 m, en travessa de Prapic-Orcières a Dormillouse, 8/01/2006

+250 m / -1.400 m, 30 min d'ascens i 2 a 4 h de descens. F, **, S4.

Gran bo! Després de dies de meteo variable el sol és un regal! Com que hem de tornar a Barcelona i portem molta traça oberta decidim aprofitar els remuntadors de les pistes d'Orcières (10,5 €). Ens hi porta el propietari de la Gîte, molt amable i hospitalari, en la furgoneta de carregar els fers, asseguts en cadres del menjador... quina aventura!

Descens del Coll de Fressinières

Ens plantejarem a 2.600 m, i sols queda remuntar 200 m fins al coll, on comença la llarga vall de Fressinières. Seran 9 km de descens fins a Dormillouse primer i després fins al cotxe, per una vall preciosa, envoltada dels cims que hem fet i de cascades de glaç. S'ha de prendre el descens com un itinerari, ja que hi ha trossos planers (on s'ha d'obrir traça...) i alguna pujada. Però també hi ha tres pales de 150-200 m amb molta neu pols que ens deixen més que satisfets!

JAUME JUBERT

DADES PRÀCTIQUES:

Gîte-Refuge Les Enlous, Dormillouse, Tel. 0033 492 20 93 89, 35 € mitja pensió.

Gîte-Refuge L'Ecole, Dormillouse, Tel. 0033 492 20 90 01.

Gîte-Auberge La Jabrière, Prapic, Tel. 0033 492 55 75 10, 28 € mitja pensió a la Gîte.

MAPA: IGN 3437 ET Orcières-Merlette

ACCÉSOS: A 740 km de Barcelona, per Nîmes-Aix en Provence-Sisteron-Gap-Les Violins (vall de Fressinières), 30 km abans de Briançon.

ALTRES PICS: Le Tuba, Petit Pinier, i més cims a la zona de Prapic. El "Tour du Grand Pinier" de Prapic a Dormillouse o a la inversa és un clàssic.

EPOCA RECOMANADA: Gener a abril.

DIFFICULTAT: Mitjana-alta, tant per la llargada i desnivells, com per la complexitat d'algun itinerari.

TRAVESSA VALLTER-MENTET, "NI T'IMAGINES 2005" QUE ES FA AL 2006".

Excel·lent àpat a la Gite d'Etape La Girada a Mentet, molt recomanable!!!! (algú pot redactar la plada i l'itinerari del sopar?)

També vàrem fer esqui de muntanya. Teniu el resum de l'itinerari més avall.

Important: Hem d'anar prenent l'hàbit de portar una ampolla de vi a totes les travesses, el vi amplifica la nostra percepció, ens integra amb el Tot, som amb la neu, pensem i realitat esdevenen el mateix, i en definitiva l'esquí deixa de tenir secrets...

Aquest cap de setmana hem tornat a repetir aquesta fantàstica travessa d'esquí de muntanya, que cada any que passa té més participants, en una de seves múltiples variants. Hem estat 19

Cap a la Roca Colom

els participants, tot i que en un principi hem arribat als 24 inscrits. Altes i baixes durant tota la setmana, alguns s'han hagut de retirar dissabte per problemes diversos, i altres, finalment no els ha estat possible venir. S'ha hagut de gestionar el transport fins a l'extrem de retornar algú sense el seu cotxe un dia abans. Ha estat complicat des d'un principi trobar lloc on dormir, s'ha trucat per telèfon un munt de vegades, algunes gites eren fermes, altres no tenien

Coll de la Geganta

lloc per tothom, la dificultat de l'idioma afegida, els contestadors telefònics, ...però ha valgut molt la pena. Un sopar excel·lent, xemeneia, chill out, birres, dtxxa, etc. i bona companyia.

Tot i que la previsió de meteo no era massa bona al Meteocal, el Meteofrance no ens ha fallat, hem tingut un cap de setmana força bo. Cal destacar que hem fet el descens des del Pic de la Dona, i ens hem hagut de descalçar els esquis una mica abans d'arribar a Mentet per no ratllar les soles, en altres edicions hem arribat fins al poble amb esquís calçats. Teniu l'itinerari més avall. La meteo ens ha permès

tornar diumenge a Vallter carenant des del Coll de Mentet – 45 minuts amb esquís carregats a l'esquena – on ens hem calçat els esquís. Ens hem endinsat en el bosc amb un recorregut

Descens sota el pic de la Dona

preciós, i foquejant pels plans hem gaudit dels incomparables landscapes del macís de Canigó a l'esquerra i el Pic de la Dona, Bastiments, Portella de Mentet, etc. a la dreta, tot arribant al Roc Colom (2.510 m) i continuant fins a la Portella de Mentet on hem iniciat el curt descens amb neu crosta - segons el Jaume "no hi ha neu bona o dolenta, només bons o dolents esquiadors", sense comentaris meus... - fins a Vallter 2000. Ha estat una "chorizada" que ens ha imprès a la retina i al subconscient la immensitat blanca que ens animarà a repetir-ho en altres edicions i a continuar tatoo-ant la neu amb les nostres traces.

Sortida de Mentet

Bones Traces,

Manel Castelló

Dalt del Bassibès, Canigó al fons

PARTICIPANTS:

només dissabte: Ricard Martínez, Àlex Mariné i Lorena Rabarte), Sónia, amic de la Sónia, Laura, Carles, Sergi Xanco, Eli Riera, Gema Marín, Santi Arigues, Marina Gay, Laia Solé, Núria Bayó, Mateu Pla, Marta Carrascal, Ferran Alonso, Roger Llorens, Robert Díez, Berta Alguero, Jaume Jubert i Manel Castelló.

ITINERARI:

DISSABTE: Vallter - Bassibès - Mentet +1.000' / -1.700 m; +3-4 h ascens / 2-3 h descens
F; ***: S2-S3 (si es vol, hi ha trans de S4 en la cara NE del Bassibès i en tubs del Pic de la Dona)
Vallter 2.200 m - Coll de la Geganta 2.607 m - Estany de Bassibès - Pic de Prats de Bassibès 2.845 m - Pla de Mourens - Serra Gallinera 2.670 m (Pic de la Dona) - Ref. Alemany 1.968 - Mentet 1.560.

DIUMENGE: Mentet - Roc Colom - Vallter +1.100 / -400 m; 4-5 h ascens / 2 h descens
F; **; S2

Mentet - Coll de Mentet 1.761 m - Carena de Pla Segalar 2.231 m - Cim de Pomerola 2.456 m - Salses Cans 2.381 m - Roc Colom 2.510 m - Pla de Coma Enmada - Portella de Mores 2.381 m (Portella de Mentet) - Vallter 2.200 m.

Pic Royo

Martí i jo mateixa.

En vista del temps amigable però no molt que s'apropava pel cap de setmana, vam decidir fer un esforç i aixecar-nos a una hora espartana el dissabte per trobar-nos al Bruc a les 6 h, la Carme Sales, el Xavi i el mateix dissabte ens llancem a fer l'activitat més forta per aprofitar les millors probabilitats de bon temps. El nostre objectiu és el pic Royo, un tres mil que es troba darrere del Perdiguero si es puja per la vall de Lliterola (Benasc). Ens calcem els esquís al costat de la carretera aproximadament 1.600 m d'alçada, i remuntem la vall fins a l'Ibnet de Lliterola. Des d'allí optem per seguir la ruta d'estiu, que trenca a la dreta, però a la baixada veurem que és millor pujar directament a l'Ibón Blanco de Lliterola per la canal que surt del fons de la conca on es troba l'Ibnet i ja que la ruta d'estiu obliga a treure's els esquís i fer un bon tros de flanqueig a peu i perd desnivell; així sí, la canal és més exposada en cas que la neu estigui durament gelada, ja que en una part, si d'hi fa una reliscada, vol dir caure per un tallat.

Vall de Lliterola, Zona d'allaus a la dreta. Fotografia de Rosa Salas

Des de l'Ibón Blanco aproximadament 2.740 m, pugem per fortes paelas fins al cim.

A la baixada la neu és bona durant uns 500 m, i després hi ha una costra gens, però gens amigable. El descens de la canal cal fer-lo amb compte, encara que amb neu bona, ha de ser una xalada. Més tard la lluna ens acompanya mentre treballem la neu costra amb voltes maria i fent angles sense vergonya.

En total han estat 5,30 h de pujada i 2,30 h de baixada. Ha estat un bonic dia d'esquí de muntanya i molts més que ens esperen aquesta temporada.

Bones traces i ben valentes.

Rosa-Maria Salas Ricart

LA VOLTA AL MIDI D'OSSAU

21-22/01/2006; Jaume Jubert i Berta Alguero.

Cap de setmana de celebracions.....i res millor que donar la volta a una muntanya molt estètica, seguint un itinerari compromès. Arrodonim la volta ascendint el Pic de Peyreguet.

Molta neu gelada a primeres hores i més transformada al migdia.

Dissabte: Coll de Portalet (aparcament de la Cabane de l'Araïlle 1.725 m) - Cabane de Sénescrau - Col de Soum de Pombie 2.129 m - Refuge de Pombie 2.031 m. +400m/-100 m; 1 h d'ascens, 20 min de descens; F, S, S2.

Diumenge: Refuge de Pombie 2.031 m - Col de Suzon 2.127 m - Col Long de Magnabait 1.650 m - Lac de Bious-Artzes 1.422 m - Bois des Arizures - Cabane de Peyreguet - Lac de Peyreguet - Col de Peyreguet 2.208 m - Pic de Peyreguet 2.487 m - Refuge de Pombie 2.031 m - Col de Soum de Pombie 2.129 m - aparcament de la Cabane de l'Araïlle 1.725 m. +1.400 m/-1.700 m; 8 h; PD+, "****", S3-S4.

Diumenge es lleva radiant i l'ascens al Col de Suzon és força ràpid. La neu està molt dura i cal posar ganivetes. Un cop al coll surt el sol. Cal descendir primer decantant-nos per la dreta i després creuem el riu i ens situem a l'altra vessant, per superar un tram de blocs i evitar un engorjat (1864 m). Des d'aquí es veu la Cabane de Magnabait, però no hi hem de baixar pas! Entrem al bosc i de seguida hi ha una clariana que ens porta al Col Long de Magnabait, i fàcilment al llac de Bious (punt de partida a molts més cims que avui no toquem...).

Ja portem mitja volta del Midi i li veiem l'ombra vola cararond. La pujada pel Bosc de Arizures és un xic dreta i està destrossada per una allau descomunal. Es puja molt ràpidament fins al pla on hi ha la cabana de Peyreguet (no cal arribar-hi, a part per les paelas més properes al Midi. No ens podem resistir a pujar el Peyreguet, des d'on veiem a l'horitzó tota la zona de l'Anie, Petretxema i Abertito. Descens genial fins al refu on hem deixat el sac, i d'aquí al cotxe.

Aston, Monjes, Casterau, Ayous

Midi des del Peyreguet

Queda pendent tota la zona d'Ayous. Larry i pics que hem vist avui per primer cop: Aulou, Gazies, Aule i un llarg etcètera! Per sort, en aquesta zona hi ha molta neu (150 cm a 1500 m) i podrem allargar-hi la temporada.

Vista cap a Ayous

Bones traces!!!

Fotografies de Jaume Jubert

Berta Alguero

Cap de la Gallina Pelada (2.320 m), Serra d'Ensià, Berguedà)

Dissabte 21 de gener. Laura, Sonia, Carles, Stefano i Rémi.

Després de Saldes, seguim fins el coll de la Trapa on ens desviem a l'esquerra per arribar en cotxe a la Pleta de la Vila: carretera seca sense cap problema (1620m). La boira és encara a les valls i ens tapa la vista,

però s'endevina un bon dia. Ens posem els esquís i comencem a foguejar per la pista forestal. Després d'uns minuts la deixem per pujar fins a la Font Freda i una vegada superades algunes pendent

Fotografia de Sonia Benito

fortes, sortim del bosc i arribem al refugi Serra d'Ensià (2.156 m). S'ha aixecat la boira i ja tenim vistes del Pedraforca, Serra del Cadí, Rasos de Peguera, Puigmal etc. Ens queden menys de 200 m per arribar al cim, però a dalt: "cap Gallina Pelada".

Fotografia de Laura Estrella

Temps perfecte, sense vent, sol (Meteocat ha encertat). Ens podriem quedar més temps però ens espera la baixada de la pala NO. La pala s'ostinga a presentar uns 30°, però la neu no està encara suficientment assentada per gaudir-ne. Ens enfonsam molt. Més endavant la vall és la més estreta, es tanca sobre el torrent i arriben els passos més delicats del recorregut. Es tracta de dos ressals amb roca i neu que ens forcen a treure els esquís i agafar el piolet, grampons i cordino. Acabem esquiinant per la pista que ens porta a l'aparcament.

Molt recomanable pels amants de les muntanyes salvatges, de la tranquil·litat, molt lluny del soroll de les estacions.

Bones traces!!!

Rémi Thibaut

(Veure Vèrtex núm. 197, 2004, pàg. 63)

Vall de Rialb i pic del port de Siguer

Dia: 22 de gener
Integrants: Manel, Peter, Kristin, Imma i Ricard
Zona: Andorra. Àrea: El Serrat

Desnivell de pujada: 1.240 m
Desnivell de baixada: 1.240 m
Horari total: 7 h
Dificultat: PD S3

Estat de la neu: dura, a trams, gelada
Temps: assolellat amb vent flux del nord

Bonica excursió per la vall de Rialb amb una petita incursió a l'Arieja. Hem dormit dissabte a Sispony i diumenge hem iniciat la ruta a les 9 h.

Itinerari:

Aparcament vall de Rialb, El Serrat. 1.790 m - Port de Siguer 2.364 m - Estany Blau 2.200 m - Coll de Thoumasset 2.435 m - Estany Blau 2.200 m - Port de Siguer 2.364 m - Pic del Port de Siguer 2.637 m - Port de Siguer 2.364 m - Aparcament vall de Rialb 1.790m.

Sortim de Barcelona el dissabte al vespre per anar a Andorra. Sopem i dormim a l'Alberg de Sispony (bon servei per pocs diners, ja sabem on retirar-nos quan toqui). El diumenge al matí,

agafem la CG3 passant per la Massana on havíem quedat amb l'Imma. Ens agrupem, passem pel Serrat i seguim fins el pàrquing del Port de Rialb on deixem els cotxes i ens calcem els esquís. Sobre les 9 h iniciem la pujada travessant uns petits boscos i seguim amb pendent suau per la Vall de Rialb. Deixem enrere el Refugi i seguim el camí, amb Pic de Font Blanca davant nostre.

Aviat girem cap a la dreta i de seguida guanyem alçada, la neu gelada obliga a posar-se les ganes i vetes. Arribem al Port de Siguer i gaudim d'una preciosa

vista cap a França, a l'Estany Blau i el Pic de Thoumasset. Curta baixada, i travessam el Llac Blau per la seva esquerra. Fem un intent de pujar per la cresta NO, però... ni amb grampons! Ens tornem enrere. Així doncs, baixada al llac, tornem a posar les pells i nova remuntada des de l'altra banda. Deixem els esquís i fem els últims metres amb grampons fins un dels cims veïns de l'objectiu inicial. Ens fem les fotos. La vista

és espectacular, panoràmica total, i tot sense vent i núvols. A més ...aïll part of the service! Traiem pells i iniciem el descens fins als cotxes ... quina baixada! L'estat del trànsit al Principat ens va posar a prova la paciència, però després de moltes hores i pocs quilòmetres ens parem a descansar i a menjar, l'imma es queda, i nosaltres tornem a Barcelona, on arribem abans de mitjanit! Cal destacar per la seva bellesa, la zona de l'Estany Blau i la Pala del Coll de Thoumasset, amb un magnífic descens.

Kristin Enderlein
Ricard Martínez

1a SORTIDA CURSEM 2006

28/19/01/2006; 16 participants
Pocs metres de desnivell, però moltes "palades" de neu!

Aquest any ja hem fet el "cupo" de conducció en neu, i les pràctiques accelerades de posar i treure cadenes...

Sortim dissabte a les 6 del matí fugint de la levantada cap a la Val d'Aran. Una trucada al "servei" català de trànsit ens garanteix que l'autopista a Lleida està netja i que cap problema més amunt... la veritat és que ja a Vilafraça sembla que la sortida serà d'esquí d'autopista enlloc de muntanya...

Tornar enrere ja sembla més imprudent que el que hem fet fins ara i cap a la una, ens plantem a la boca sud del túnel de Viella. Neva. Neva des que hem sortit de casa...

Però no volem trencar la tradició dels nostres cursos i ens posem a treballar: ajustar fixacions, posar pells, connectar ARVA, el control, i una placida passejada d'un hores (a 5 sota zero) per la Pietà de Molieres, fent pràctiques d'obrir traça profunda, voltes marja i un parell de simulacres d'allau i recerca amb ARVA.

A l'Alberg Era Lana d'Es Bordes fem una xerrada d'allaus i projectem fotos (en Manel, com que et vas adormir, d'adjunt al final el protocol d'actuació en cas d'allau...). Mentre dormim cauen dos pans de neu...

Al matí passem una bona estona obrint traça... pels cotxes: pales amortitzades! Iniciem la tornada que els blancs Fins i tot el Bar Sport de Belcaire on berenem sembla el local d'una penya del Barça ...a Finlàndia.

Cap de setmana blanc, on hem esquiut poc però que ens garanteix molta, molta neu per a les properes sortides, i un nou planter de cegesquiadors de muntanya!

Bones traces!!!

Protocol d'actuació en cas d'allau:

... la víctima s'ha de treure de la neu el més aviat possible així que:

Un membre del grup se situa en una posició segura i vigila que no caigui cap altra allau, fa recompte de tots els membres del grup i intenta esbrinar quants en falten.

La resta del grup posa els ARVA en posició de recepció (TOTS!!!).

Es començarà la recerca a partir del punt on ha desaparegut la víctima.
No es pot perdre temps per anar a buscar ajut fins que no s'hagin localitzat les víctimes.

La recerca amb ARVA d'una persona enterrada es fa en tres temps:

En primer lloc es busca un primer senyal, cobrint tota la superfície de l'allau.

En segon lloc la persona que busca s'apropa a la víctima al voltant d'uns dos metres

En tercer lloc es troba el punt exacte on està la persona enterrada amb l'ajut de la sonda

Hem localitzat a la víctima:

Un cop localitzada la víctima ens disposem a treure-la de la neu i procedir amb els primers auxilis (vegeu medicina de muntanya).

Atenció, podem estar davant d'una víctima en estat de xoc.

Per desenterrar la víctima caldrà procedir amb la pala i amb compte de no ferir-la.

Quan arribem a tocar la víctima, continuem el procés per treure tota la neu que la cobreix, no intenteu treure-la estirant el cos.

Jaume Jubert

Tuc de la Salana

(2.480 m) - Val d'Aran 02/02/06
1.050 m, S2/S3 per les canals del NE
sense baixar per Coma Montaner. 3 h
l'ascens/1 h descens

Dia serè, ni un bri de vent dalt del cim.
Temperatures agradables. Neu abundant en totes les cotes. La carretera només està netja fins aprox. 1450m, per donar accés a una borda que funciona com a restaurant. Deixem, doncs el cotxe en el pla a mig entre l'embarcament d'Aiguamòj i els primers revoltos de la carretera. Enguany els banys romanen tancats tot l'hivern i la carretera ja no la netegen fins dalt. Així que vulgui fer la Salana o qualsevol ascensió de Comaners haurà de fer uns metres extres.

Ascens per coma Montaner i ascendim al cim per la normal de la banda NO. Neu abundant, i pòls. En les cotes baixes de la Vall la neu s'ha humitejat i assentat bastant, bona part del gruix a desaparegut on toca el sol. Aquí dalt però la neu és manté pòls. No hem vist ni es veuen massa allaus, sí se n'han desencadenat de grans (Tuc de Beret i la Cigalera han trencat de bat a bat en vessant NO). Avui només hem vist purques a la cara oest en el darrer tram abans del cim. El Jordi ha fet un perfil a sota del coll i la prova del salt de l'esquiador, i ha fet lliscar la neu nova al segon salt.

Descens des del cim cap al vessant NO, sense superar el llom que ens separa dels plans de la pujada. Passada la pista de Pruedo, cal trobar una canal més o menys marcada que porta fins els plans abans dels Banys de Tredòs, sense arribar a agafar la Coma de Montaner. Descens directe molt recomanable, neu excel·lent avui.

Bones Traces.

Carles Lluch

TAGA 2035 m (SERRA CAVALLERA)

Diumenge 5/2/06. Joan Manel, Raimon i Joan.

Itinerari: Ermita de Santa Magdalena, 1.290 m, (Pardines), Pla de la Llagona (1.750 m), Taga (2.035 m). Neu dura a la part baixa i pols-dura a la part superiors. Desnivell: 750 m: 2 h ascens i 1 h de descens

Agradable matinal, dia de sol esplèndid, ni un núvol, gens de vent, fred a primera hora del matí i neu dura i pols-dura tant a la pujada com al descens. S'arriba sense problemes a lloc on deixem el cotxe (uns 200 m mes enllà de l'Ermita de Sant Magdalena). L'inici de la pista que hem de seguir està glaçada (autèntica pista de patinatge) ens posem els esquís uns 100 m més enllà

La pujada resulta senzilla i còmoda, excepte un petit tram d'uns 100 m abans del Pla de la Llagona on un curtflaqueig amb neu molt dura (sense ganivetes cal aplicar-se una mica...), Arribem al cim on hi ha mitja dotzena de persones!!! La vista dels cims del Pirineu Oriental resulta esplèndida, aparentment molta neu, els cims presenten molt bon aspecte!

Quan comencem els descens hi ha unes deu persones a la creu i varis grups de gent pujant. Iniciem el descens per la ampla pala des del cim, la neu està força bé, pols, dura a mitja pala, esquivant uns cables busquem una mica més a l'esquerra la millor neu entre els petits pins. Després d'un replà anem a per la segona pala per decantar-nos finalment a la dreta per retrobar la pista a la part baixa la neu encara està tan dura i glaçada com quan hem sortit, la part final del caminet fins el cotxe sembla el *Holiday on ice*, cal anar amb molt de compte on trepitgem...

Marxem pensat que ha estat molt bé, les condicions molt bones... s'ha fet molt curt...avui dinarem a casa!

Bones traces!

Joan Bartoll

2a SORTIDA CURS EM: TRAVESSA NÚRIA-COMA DE VACA-SERRAT

4 i 5/02/2006; 18 participants.

6.962 felicitats a Toni Vives, Toni Robert i Josep Pérez; que fa uns dies van assolir el cim de l'Aconcagua. Enhorabona!

Que ve el llop! que ve el llop!

INDIGNANT!

Alguns esquiadors de muntanya n'estem farts: manipulació informativa, desinformació o mentides, paternalisme polític...

Han estat tota la setmana posant la por al cos de l'alt risc d'allaus: fins i tot divendres al vespre (després de sis dies de la "gran nevada"), sentim un "meteoròleg" de TV3 dir risc MÀXIM d'allaus, evitem anar a la muntanya, etc. i al mapa de símbols del temps un núvol amenaçador sobre el Pirineu Oriental (algú n'ha vist cap?)

Pitjor encara, el butlletí de perill, que divendres no va ser publicat (una "incidència"?), no s'atreveix a dir que el risc era "2" o "3"?... Ja fa temps que ens hem de fiar més dels butlletins, de temps i allaus, de Meteorfrance, on sembla que encara preval l'objectivitat per sobre de la "por".

El mateix es fa amb l'educació, els accidents de trànsit, o els camps de golf... trigarem gaire a veure "muntanyencs imprudents" a Vent del Pla o al Cor de la Ciutat? Ens prohibiran fer esquí de muntanya en el nou estatut?

I compte, que sóc el primer a reconèixer que el risc existeix, però si us plau: volem més informació i ja prendrem nosaltres les decisions, que som grans!

I un dia vindrà "el llop" de veritat... i ens ho creurem?

GRAN TRAVESSA D'ESQUÍ DE MUNTANYA: LA TRAVESSA PROHIBIDA...

Dissabte: Alberg Pic de l'Àliga 2.122m - Coma del Clot - Pic de l'Àliga 2.428m - Serrat de la Coma del Clot - Collet de Fontnegra 2.665m - Pic de la Coma del Clot 2.726m - Coll de Torreneules 2.560m - Coma de Vaca - Refugi Manelic 1.995m.

+750 m / - 735 m; F, *, S2 (S3 en la sortida del Coll).

Diumenge: Refugi Manelic 1.995m - Coll dels Tres Pics 2.396m - Balandrau 2.585m - Roques Blanques 2.411m - Atalalaiador - Pla d'Escurra - Serrat 1.400m.

+600 m / - 1250 m; F, *, S2 (S100 al bosc...).

Calçar els esquís de muntanya a Núria sempre és especial. Hem aconseguit agafar el primer cremallera i a quarts de deu ja llisquem cap al Pic de l'Àliga. Fa un dia radiant! Tot i les ganivetes, potser per la por que ens han posat al cos, hi ha una reliscada d'uns metres sense conseqüències.

Perdonem el Pic de Fontnegra tot i ser a tocar i hem col·locat grampons per pujar a la Coma del Clot i baixar cap a l'altre costat. Sota el Coll de Torreneules hem iniciat un descens mantingut i amb una neu força bona, pols a estones: en aquest curs hi ha nivell!

Ja al fons de la coma, s'ha de "remar" fins poc abans del refugi, amb una neu més dolenta, crosta, però no ha calgut treure els frontals i encara hem fet un perfil (més de 1.600 mm de neu!!!) i una civera, mentre feien xup-xup les lleties del sopar, molt bo.

Dimenge, ens hem plantat en un tres i no res dalt del Balandrau: grans vistes sobre el mar de núvols de la plana i els cims propers i no tant propers.

Descens pel llom que baixa al poble de Serrat, on hi havíem deixat un cotxe, passant per les Roques Blanques i l'Atlaïador. Fantàstica esquiada sobre neu durement primaveral a la part alta i de subsistència pel mig del bosc, amb els darrers 200 m de desnivell a peu, ideals per fer gana... i és que hem arribat a l'hora de dinar!

Així doncs, gran "chute" d'esquí de muntanya i nous addictes!

Bones traces!!!

JAUME JUBERT

Tuc de Roca Blanca

(2.459 m) – Val d'Aran.

Ascensió prou senzilla i molt gratificant. La Vall de Sarrahèra és tan poc coneguda com atractiva. Les crestes i parets que la tanquen al sud, li donen un ambient alpí i salvatge com poques a l'Aran. En carvi la pujada encadena boscos d'avets, amples pales, lloms còmodes i fines arestes que fan del recorregut una petita joia elegant i completa. El cim és un bon mirador a cavall entre les dos valls, i des d'on reclamation poderosament la nostra atenció les pales del Pujoalbo. Aquest cim és un dels clàssics de l'Heliski a la Vall d'Aran ja que el descens pel vessant nord sovint ofereix neus en bones condicions. És però un cim injustament desconegut per als esquiadors de muntanya. Aquells qui no l'hàgim fet, apunteu-vos-el, que no us decebrà.

PIADA – Tuc de Roca Blanca (2.459 m) en travessa – Val d'Aran.

Ascens per la Vall de Sarrahèra fent el Malh Blanc (2.343 m) i el Poi d'Estanho (2.408 m). Descens per la Vall de Bargadèra fins a Casanih.

Desnivells i horaris: +1.100 m (3 h 45 m) / -1.400 m (2 h 15 m)
Neu crosta a l'ascens (orientacions S) i pols en el descens (orientació N)
Montse, Luís, Quique i Carles

Itinerari: Des de la boca nord del túnel de Vielha, ascendir al Malh Blanc (2.343 m) per la Vall de Sarrahèra (2 h 45 m - veure piada de la Montse 11/12/2005). Seguir pel llom fàcil fins al Poi d'Estanho (2408 m – 20 min). El llom s'afila i s'enfila. Arribem amb esquís dalt del Tuc de Roca Blanca (2459 m). Bon descens fins a la Cabana dera Plaia dera Lana. Des del mateix cim, baixar la pala pel nord i continuar per seus pendents. Cap a 2.200 m la vall lateral que seguim gira a l'est i el descens es redreça. Arribats al fons, cal seguir el curs del riu que davalla des de l'Estanho d'Escunhau cap a la Cabana (bon estat, taula i bancs, però NO lliures). Passada la Cabana, cal seguir la llarga pista nevada fins a l'Escunhau o Casanih. Són vora 10 km, però cal remar poc.

Bones Traces

Carles Lluch

PIC DE LA ROUQUETTE

(2.345 m) - SERRA DE MADRES

+/- 1.000 m, Iris, Roger i Sergi B

Donat l'alarmisme imperant durant tota la setmana i el bombardeig constant dels nostres parents i familiars a l'estil de: "...

TV3 han dit que...": o "...a la ràdio diuen que el risc és 5...!!???!!!!!! decidim plegar-nos una mica a les pressions i anar a visitar els cims ondulats que tanquen el Conflent. No sense deixar anar alguns sospirs: passem Prada i poc abans de l'encreuament cap a l'exestació de Ladóu, a la carretera del Coll de Jou, deixem el cotxe i ens plantem els esquís.

Per el que havia estat una pista pugem fins el Refugi de Callau, tancat fins a la primavera, i continuem la pista fins que en un dels talls que fem per evitar les llaçades de la pista ens adonem que hem deixat el camí cap al Madres

errière. Confesso: anàvem al Madres i vam acabar a la Rouquette, sort, perquè de baixada hem vist el bosc impenetrable de l'inici de la Vall de la Castellana -hi ha metres de neu-

Doncs continuem la pista i quan comença a aclarir-se el bosc m a r q u e m direcció SW que no deixem fins dalt del cim havent resseguit tot el llom ondulat.

Se'ns fa tard i decidim baixar, però aquesta via és una bona alternativa per pujar a Madres -ens queda a 100 m i una mitja hora més continuant pel llom-. Descens dels primers 400 m per neu pols i la resta dura o encrosta.

Un molt bon dia d'esquí de muntanya.

Salut

Sergi Biete

Pic d'Aspe

Buscant una zona amb menys risc d'allaus, segons l'embull d'informacions diverses i bigarrades, ens vam arribar aquest passat cap de setmana fins a la vall d'Aisa, al Pirineu Occidental, amb l'objectiu de fer el pic d'Aspe.

Decidim recuperar l'estil dels nostres anys més joves pernolant en una cabana lliure en lloc de tirar d'alberg. Des del poble d'Aisa, al qual s'arriba primer per

Jaca, agafem la pista (1.500 m); i ens calcem els esquís i a uns 20 minuts es troba la Cabana de Napazal, una senzillera cabana on hi podrien dormir unes 60 persones; no és tan còmoda com l'alberg d'Aisa però el paratge on està ubicada és incomparablement més bonic. Deixem els trasts i anem a fer un vol, cosa que ens permet preveure que la neu estarà demà bastant glacada, per la qual cosa l'endemà no matinem, i encara així farem quasi tot l'itinerari amb ganivetes.

Primer, ens treballem la canal que es troba cap a la dreta de la vall, que està força gelada. Després continuem més còmodament però sempre amb ganivetes. La ruta d'esquí l'endemà quasi tot l'itinerari amb ganivetes.

Xavi Martí prop de la Brecha d'Aspe grampons al cim.

El descens està força bé, ja no està tan glaçat... quina neu...! De crosta res, el glaç s'ha transformat en una neuitus primaveral, però ben atapeïda que permet esquiar amb velocitat i gaudi.

Vista des del pic d'Aspe.

Total: cap de setmana de muntanya autèntica en un lloc diferent a l'habitual i amb quantitat i qualitat de neu. Hi érem el Xavi Martí i la Rosa Salas.

Bones traces, que els déus de la neu i el gel us siguin favorables.

Rosa-Maria Salas Ricart

Fotografies de l'autor

50

Començaré dient que em fa molta mandra escriure, puixades o qualsevol altra cosa; però em sembla que a la Pilar li fa encara més mandra que a mi i per això m'ha indicat, molt amablement, que ho faci jo. I com que em fa mandra ajuntar en una sola puixada les sortides que hem fet fins ara.

21 de gener.

Ascensió al Pic de Padrons des del Pont de Baladrar per la Vall de Baladrar. Què es pot dir d'aquesta ascensió clàssica que no s'hagi dit abans? Res, per tant no diré res més que la neu no la vaig trobar tant bé com m'esperava, encara que la Pilar diu que sí. Sí que estava prou bona. El dia va ser radiant amb un sol que estavella les pedres i com ja és costum en la primera sortida d'esquí de muntanya em va sortir l'herpes habitual al lloc de sempre.

22 de gener.

Intent d'ascensió al Montmaús des de Grau Roig. Un dia espantós. Totel bo que vàrem tenir el dia anterior en aquest vaser el contrari, vent, núvols, boira, nevada, neu pitjor.... Així i tot vàrem pujar fins el coll de Montmaús amb un fred que et glaçava tot allò que no estava ben tapat.

4 de febrer.

Ascensió a la Gallina Pelada o Cap Litzet de la serra d'Ensià. Realment no m'esperava fer una sortida tant plaent com la que vàrem fer aquest dia. Sortíem de l'aparcament de l'estació d'esquí de fons de Saldes amb els esquís als peus i amb una neu bastant bona. Hem de tenir en compte que tota la pujada és pel vessant nord de la muntanya. El primer terç de la pujada és fa pel mig d'un bosc més o menys dens on has de tenir molta cura de no menjar-te cap branca. El segon terç, comença quan la vall per on pugem es va obrint de mica en mica fins arribar a les envistes del refugi Delgado Ubeda. Té pinta de ser molt acollidor encara que no ho vaig poder comprovar ja que estava tancat quan hi vam passar de pujada. El darrer terç és un flanqueig ascendent fins el cim des d'on hi ha una vista excepcional cap a totes bandes. Només resta treure les pells i baixar pel mateix itinerari de pujada. Mentre baixem veiem que va pujant gent i més gent i més gent i més gent. No diré cap mentida si entre tots sumaven més de 70 o 80. Realment semblava una processó, uns amb esquís, d'altres amb raquetes i els que menys a peu; no hi vam faltar, però dos o tres gossos que donaven el toc de gràcia a la comitiva. Ja quedat només arribar a Saldes i fer un bon i merescut vermut.

5 de febrer.

No sabem què fer exactament i al final decidim anar cap a Aràns. Arribem a l'aparcament a quarts de nou començant a pujar direcció els estanys de la Pera. El dia és radiant com l'anterior i en arribar al coll de la Barra deixem la pista d'esquí de fons i ens descantem cap a l'esquerra per un bosc esclaiat fins a unes pales que prometen un bon descens. Pugem per aquestes fins a la carena on bufa molt el vent i fa força fresqueta i decidim que ja en tenim prou per avui. Traiem les pells i a gaudir de les pales de la pujada fins enllaçar amb el bosc (molt més amical que el del dia anterior) i posteriorment agafem les pistes de fons fins el cobx. Com era d'esperar fem el vermut a Martinet i arribem a casa a dinar a una hora decent.

Sortides fetes per Pilar López (Pilarin) i Eduard Doria.

Eduard Doria

Butlletí Social núm. 90

PEÑA TELERA 2.764m

sortida Cicle, 11 i 12/02/2006;
12 participants: Cesc Davi, José Luis,
Stefano Baita, Txema Castellor, Iolanda
Roma, Edu Abad, Luis Javier, Kristin
Enderlein, Rosa Salas, Manel Castelló,
Berta Alguero i Jaume Jubert.

Dissabte: Ctra. A136 Bescas (Ermita de Santa Elena
980m) - Plan de Sus - Ref. Furcunfecho 1.530m.
+550; 2h 30min; F.

Diumenge: Ref. Furcunfecho 1.530m - Barranco del Puerto
- Plan de Usabas 1.800m - Circ Zarrambuco 2.300m - Coll
sud 2.600m - Peña Telera 2.764 m - descens pel mateix
itinerari, amb esquís fins a la coia 1.255m.
+1.250m/-1.800m; 5h ascens, 2-3h descens; PD+, ***, S4
(pala sud, i dos trams intermitjos).

Anem de costellada?

Peña Telera - Sortida a 980m

Això semblava dissabte al migdia, a 980m, quan carregàvem
els pianos a l'esquena: esquís, pirot, pala, graelles,
cassola de fang, rom, vi, pa de pagès i tres kg de carn.

Fins i tot algun no
creient va
comentar i si
anem a esquiar on
hi hagi neu? Però
la pujada pel bosc
tira pel dret i als
50 minuts ja
llisquem amb les
pells!

Refugi Furcunfecho

El Ref. Furcunfecho és ideal per accedir al vessant sud de
la Serra de la Partacua. Es troba mig enlairat a la solana
del Barranco del Puerto i, encara que no és el Hilton, té
una potent llar de foc.

Sopar

És tot per nosaltres: fer
llenya, anar a buscar aigua...
A quarts de sis la carn ja és
a les brases i gaudim d'un

bon sopar, el cremat i acudits a la vora del foc.

Diumenge sortim amb les primeres llums. El sol ens atrapa
al Plan de Usabas (refugi en perfecte estat). D'aquí es gira
al nord i es
busquen els
millors passos per
superar la cinglera
(pendent fort i
exposat). Anem a
buscar el pas
entre les Peñas
Retona i Parda.
L'ambient és
dolomític!

Peña Retona i Parda

Ens sorprenen un forat a la roca, de la mida del ieti, suposem
que és la Cueva de las Grallas, a 2.200m.

Més endavant, al circ de Zarrambuco (cota 2.300m), ens
enfillem totalment a l'est per superar un altre cingle
(grampons). De nou amb esquís assolim ràpidament el coll
que hi ha entre el cim i la Peña Parda. Davant nostre s'obre
la pala sud de la Peña Telera. El pendent és fort (+ de 30°)
i sostingut... ganivetes als esquís i ens enlairem per sobre

Midi d'Ossau des del cim

de tot amb vistes
des del Moncayo
al Tallón i fins i tot
cims nevats del
Sistema Ibèric!
Darrers metres i
ja hi som! Cap al
nord cau
verticalment i més
muntanyes: el
Midi, el Tallón, la
Collarada...

És l'hora bona del
descens: neu
dura-primavera
que ens fa gaudir:
hi ha passos
drets, canaletes
per baixar dels
cingles, però avui
tot és fàcil i fem
vora 1.500m de
descens amb
esquís!

Cesc en pas de fort pendent a circ de Zarrambuco

En resum: gran cim en bona companyia!

Bones traces!!!

(*) En cas de neu recent o poc estable evitar el recorregut
esmentat a partir dels 2.300m. Enlloc d'aquest, és més
segur continuar al nord i accedir pel coll oest.

(**) Com a alternativa de punt de partida, a la primavera, es
pot prendre una pista que surt de la ctra. a Betes cap a Plan
de Sus (demanar claus a l'ajuntament de Biescas).

JAUME JUBERT

Fotografies de l'Autor

G I E

Massís de la Coume Ouarnede Trou des Herétiques- Trou Mille

Visita del GIE al massís espeleològic més important de França.

Portàvem molt i molt de temps amb aquesta sortida en projecte i per un motiu o un altre, s'havia anat ajornant. Fa ja dos anys que hi havíem estat i la pluja no ens va deixar fer res. Malgrat que l'espeleologia pot semblar un esport que es pot dur a terme encara que plougui ja que es fa sota terra, quan parlem d'un massís tant hidrològicament actiu com aquest, no cal que t'ho pensis massa. El cabal que acumula la pluja, arriba fins i tot a tancar les boques d'algunes cavitats i en altres, entrar-hi pot arribar a ser molt perillós.

El massís de la Coume Ouarnede situat al sud de França (Haute-Garonne), prop d'Arbas, és el més gran i important de França. Un impressionant sistema subterrani de més de 100 km actius de desenvolupament i que es troba connectat per un nombre important de galeries, rius actius, cascades, pous verticals i on es pot accedir per moltes entrades, la majoria superiors. Això dóna moltíssimes possibilitats de combinació, ja que es pot entrar al sistema per una boca i sortir-ne per una altra, sempre tenint la precaució d'instal·lar la boca per on vols sortir amb cordes fixes i no perdre't dins del complex laberint que suposa aquest complicat trencaclosques subterrani.

Així doncs, el passat 19 i 20 de novembre de 2005, 10 membres del GIE, vam decidir, aprofitant que el temps era bo, intentar una travessa del sistema entrant per Trou des Herétiques i sortint per True Mille. Vam sortir el dissabte ben aviat i a primera hora de la tarda ja érem al pàrquing de la Fontaine de l'Ours, il·loc on sols es pot continuar amb un vehicle 4x4. Un cop més, el Terrano del Pere ens va carregar les motxilles i vam poder continuar a peu sense pes. Un cop dalt, vam muntar el campament en un indret

Campament prop les cavitats

que el Pere i l'Alex, van entrar per Trou Mille per instal·lar allí les cordes fixes als tres primers pous i que ens permetrien sortir per aquesta via. Un cop fet, van tornar a

sortir i es van reunir amb nosaltres que ja estàvem instal·lant i baixant els pous de les Herétiques. En aquesta cavitat, es davallen uns 90 metres per un seguit de pous verticals fins arribar a la part baixa

d'aquest sector, una galeria que ens porta en no massa estona de progressió horitzontal, a la famosa sala del Trou du Vent. Una sala subterrània immensa que val la pena visitar. Un cop a la part baixa i localitzada la galeria de continuació, l'anem seguint fins que al cap d'una estona arribem a un punt on sembla que la cavitat es tanqui, ens perdem una mica fins que trobem un pas baix i a l'altra banda una fita i el que sembla la continuació. Efectivament,

Problemes d'orientació dins el laberint subterrani

passada aquesta fita, la cavitat s'obre de sobte, les dimensions es tornen gegantines, el sostre quasi desapareix, les parets s'allunyen, els crics de la veu es perden en el resò; hem arribat a la gran Sala del Trou du Vent.

Aquesta sala presenta diverses seccions a les quals es va arribant per tot un seguit de desnivells importants que es davallen caminant sense problemes. Aquí ens quedem una estona bocabadats contemplant les dimensions de la sala. El riu hi circula tranquil·lament. Arribem a una part molt gran amb el terra completament pla, s'hi camina molt còmodament. L'objectiu és arribar fins al final de la sala ja que és aquí on aquesta connecta amb el final de la Trou Mille, la cavitat per la qual intentarem sortir. Aquí es presenta un dubte important: més endavant hi ha una vertical de 11 metres que suposem que està instal·lada amb corda fixa. Si la corda no hi és, no podrem continuar i hauré de desfer tot el camí. Aquí el grup comença a estar cansat i no es veu molt clar que si no trobem la corda fixa, tinguem forces físiques i moral per tornar pel mateix camí. Després de sospesar-ho molt, decidim tornar enrere i sortir per on hem entrat, per Trou des Herétiques. Fem una parada tranquil·la a la sala per menjar alguna cosa calenta i agafar forces i després iniciem el retorn. Cap a les 12 h de la nit, surt el darrer i ens anem ràpidament cap a les tendes. Fa molt de fred i estem sota

zero, però la nit és molt maca, la constel·lació d'Orió guia les nostres passes enmig d'aquell bosc nocturn i com fa tant de fred, al·l'arribar al campament ens fiquem ràpidament a dins les tendes i sopem alguna cosa calenta. La nit passa molt freda, i el que queda fora de les tendes es glaça completament.

Boca d'entrada a Trou des Herétiques

El GIE a la Sala del Trou du Vent

El GIE a la Sala del Trou du Vent

COL·LABORACIÓ

SENSACIONS

El gener de 2005, vaig entrar a formar part de la secció de Cantaires Muntanyencs del CLUB E. de GRÀCIA, ja que la meua esposa i tot el grup de companys i companyes m'animaven a pertànyer-hi. Va suposar implicar-m'hi des del principi, fent l'esforç de voler integrar-me el millor possible, amb els meus companys i companyes i amb el mestre Víctor Barbé. Després d'un any, tinc la satisfacció de dir, que em sento compensat i molt agraït per les mostres de comprensió envers la meua persona durant tot aquest temps.

El dissabte 17 de desembre a les 21 hores el nostre Club, com cada any, va celebrar el XXXVIII Concert de Nadal, per mediació de la secció de Cantaires Muntanyencs de la nostra entitat, a la Parròquia de Corpus Christ (Bailén xamfrà Còrsega).

El concert em va fer sentir moltes emocions, l'estrena de la "SUÏT IMATGES DE GRÀCIA" creada i dirigida magistralment pel nostre mestre i director, Víctor Barbé, em va fer recordar, com a gracienc que sóc, molts moments de la meua vida estimada i de la meua infantesa. La seva inspiració i el seu so, interpretades per la Cobla Premià, em va fer recordar un temps passat, que avui encara perdura en els meus sentits, com "ELS JARDINETS" i el seu cafè Vienès, de moltes tardes de diumenge prenent cafè. "SARDANES A LA PLAÇA" i les xerrades amb els companys, fins a altes hores de la nit i la "FESTA MAJOR" amb l'entaulat de la Plaça del Sol, on sovint anàvem a escoltar els cantants, perquè entrar al recinte no era dintre de les nostres possibilitats i més endavant, quan les possibilitats eren bones, anàvem a cercar alguna pubilla que volgués ballar, "ELS CASTELLERS" tradició ben catalana, única al món que representa l'esforç i la unió d'un poble. "SANT MEDIR", sortint de l'escola al migdia, amb els companys per anar a cercar les colles per carrers i recollir caramels i a la nit amb els pares anant al carrer Salmerón, (Gran de Gràcia) per veure passar totes les colles. "EL CAMPANAR DE GRÀCIA" o (Plaça del Relotge) on fèiem reunions, sortides i arribades de curses.

Per primera vegada, en tot l'any, vaig sentir-me molt orgullós de participar com a cantaire en aquest concert, tan nostre de fa molt anys; en primer lloc, per la qualitat musical i vocal interpretada, que em va fer sentir integrat dins d'un lloc i d'un espai; en segon lloc, perquè és el nostre concert, el de l'entitat des de fa molts anys, i per últim, perquè vaig notar i sentir, que tot aquest sacrifici i esforç de tot l'any, va valer la pena en totes les seves formes. He posat molta il·lusió per seguir amb la lluita d'arribar a fer costat als meus companys i companyes. Mercès per tot

Jaume Vaqué i Vilagran

L'endemà, sols sis vam decidir entrar a Trou Mille per recuperar les cordes instal·lades el dia abans i visitar el que poguéssim. Aquesta cavitat és molt més activa que les Herètiques, es desenvolupa al llarg d'una galeria meandre descendent i activa. Aquí davallem els pous instal·lats i arribem finalment a

un pou on hi ha una instal·lació de ràpel però no hi ha corda.

La progressió sembla haver-se acabat, però optem per pujar fins a una de les cordes instal·lades per nosaltres i tallar-ne un tros per poder continuar. Així ho

Punt d'avitallament a la gran sala del Trou du Vent

Boca d'entrada a True Mille

Un cop tots a fora, ens reunim amb la resta del grup que han anat a fer una excursió a peu i desmuntem el campament. Abans de baixar cap els cotxes, anem a visitar una altra entrada del sistema, la Gouffre Raymond. Hi ha un grup de francesos que hi han entrat. Quina enveja tenir un sistema subterrani com aquest tant a prop de casa.

Davallem fins als cotxes i iniciem la tornada cap a Barcelona. Abans però, intentem localitzar una altra de les entrades horitzontals i que també és la sortida d'aigües del sistema. Ens costa molt de localitzar, ja fa dos anys ho vam intentar sense èxit i després de provar diverses opcions, finalment la trobem. Avui acaba de donar un final rodó a la sortida, el temps a més, ens ha acompanyat i ha estat magnífic, cosa difícil a aquesta part de França. Per fi hem visitat la Cume Ouarnede, que de ben segur que hi tornarem.

Descans a l'interior de True Mille

Javier Paris

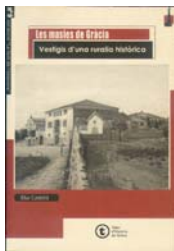
Fotografies d'Adam Calvet

CRÒNICA DE LLIBRES

La nostra estimada consòcia, **Elsa Castellà i Lázaro**, tan arrelada al Gràcia per les seves activitats i, també, per pertànyer a la saga dels seus progenitors que tanta rellevància han donat al nostre Club, com bé sabem tots, acaba de publicar un llibre sota el títol **Les masies de Gràcia, i el complementari Vestigis d'una ruralitat històrica**, editat pel Taller d'Història de Gràcia, dins la col·lecció "La font de l'atzavara", que ens permet endinsar-nos en els orígens de la nostra vila.

L'autora ha realitzat una profunda i detallada recerca en la investigació dels fons i fets històrics els quals ens apropen als vestigis més remots del nostre passat. I ho fa amb una gran senzillesa i un gran amor per aquells graciencs (ells, potser, no ho sabien que eren graciencs) que ja estaven posant els fonaments d'un territori que, amb el seu treball i la seva constància, seria la vila de Gràcia.

A la vegada, aquest llibre ens demostra la total transformació d'una població agrícola i ramadera que, segurament, sense aquesta aportació ens seria molt més difícil comprendre la Gràcia actual. En la sinopsi de l'obra ens diu: *Ens l'hem d'imaginar [Gràcia] esquitxada de masies rodejades d'ametllers, oliveres, figueres, garrofers, bosc, vinya i camps de conreu de cereals, i amb porcs, ovelles, cabres, gallines, oques... La vida seguia el calendari agrícola, tant per a la feina com respecte a les festivitats que s'organitzaven en el decurs de l'any: Sant Isidre, la Mare de Déu d'Agost, que atreien habitants de la resta dels pobles del Pla de Barcelona. Part de les propietats eren cases senyoriales pertanyents a famílies benestants de Barcelona, que les empraven com a residència d'esbarjo i de repòs. A partir dels primers anys del segle XIX, amb la creixent industrialització, les masies aniran parcel·lant i urbanitzant les seves terres. En moltes ocasions seran enderrocades. Només algunes d'elles han perdurat fins avui.*

I aquest recorregut històric, però sentimental alhora per l'esperit que hi posa l'autora –fruit, sens dubte, de l'amor que sent per la vila de Gràcia– fa que la seva lectura ens

procuri una gran font d'informació verídica i, simultàniament, molt atractiva.

L'Elsa va ingressar al Club Excursionista de Gràcia de ben petita, en realitat la va fer sòcia el seu avi, el nostre inoblidable expresident Joan Lázaro i Gabarra, en el moment de néixer el 27 de maig de 1961, a Gràcia i en el si d'una família gracienc. Encara la recordo, a finals dels seixanta, participant, juntament amb molts altres socis infantils, en la recuperació i restauració del forn ibèric i l'ermita romànica de Sant Adjutori (Sant Cugat del Vallès). Fou una de les fundadores dels Petits Cantaires Muntanyencs. Col·laboradora del nostre Butlletí. Ha redactat els llibrets explicatius dels itineraris pels carrers i diferents indrets de Gràcia dels Barnatresc organitzats per la nostra entitat. Participa, en tant que representant Gràcia, en la creació de la Carta Arqueològica de Barcelona. Actualment és la conservadora del Museu Arqueològic Municipal "Josep Castellà i Real", de Prats de Rei, que porta, precisament, el nom del seu pare i del qual la seva mare, M. Dolors Lázaro, n'és la directora. En realitat, el matrimoni Castellà-Lázaro fou l'impulsor i creador del museu arqueològic de Prats de Rei.

Com molt bé diu la nostra amiga en la Introducció: *En el llibre s'hi presenta una visió del que havia estat la vida rural de la nostra vila. És, doncs, en aquest sentit que cal donar al seu contingut tot el valor que li correspon.*

Gràcies, Elsa, per la teva valuosa aportació a la nostra història gracienc.

Per altra banda, he volgut rescatar un antic llibre de la meua biblioteca, del notable escriptor de les terres de l'Ebre, Sebastià Juan Arbó. Una biografia sobre *Verdaguer*, publicada en primera edició el 1952, per la Editorial Aedos, de Barcelona. També aquest llibre –com l'anterior– té un subtítol ben acuriador: *La vida trágica de mossèn Jacint Verdaguer*. I és que la recent estrena de

la suite *Imatges de Gràcia*, composta pel nostre consoci Víctor Barbé, director dels Cantaires Muntanyencs, s'iniciava amb el poema de Mn. Jacint Verdaguer "El liri de Gràcia", i en la presentació que en vaig fer crec que no va quedar prou explícita la relació del gran poeta Jacint Verdaguer amb la vila de Gràcia.

I ara voldria aclarir aquest lligam, que fou ben concret, sobretot en uns moments difícils i tràgics de la vida del clerge i poeta. Sebastià Juan Arbo ho explica amb tota mena de detalls. La seva biografia, al meu modest judici una de les més completes que s'han escrit, ens dona una molt ampla visió d'aquella brillant època de Catalunya, de la qual fou Verdager el més alt representant. I a l'ensem, ens exposa la tragèdia del gran poeta sense vels i amb tot el dramatisme dolorós dels seus darrers anys de vida. És en la pàgina 420 on ens descriu la seva relació amb Gràcia: *Organitzat pels nous amics del poeta [l'advocat Joan Moles i el doctor Turó] lligat amb les festes de Gràcia, se celebrà un acte literari [en el marc del bienni negre 1895-97, que donà lloc als seus punyents articles "En defensa pròpia"]. Era un acte popular, però el caràcter menestral i obrer de la populosa barriada li donava per endavant un to també comprometedor [...]. La idea dels organitzadors era retre un homenatge a Verdager, i fer, a la vegada, una manifestació de desgreuge. Li oferiren la presidència. Sempre li havien agradat a Verdager aquestes manifestacions de simpatia popular. Ara el poeta potser se sentí recelós; però no vacil·là a acceptar. Potser el convenceren que allò havia d'impressionar els seus enemics [els més destacats, el marquès de Comilles i el Dr. Morgades, bisbe de Vic] i incitar-los a la benevolència, car allò que ell més anhelava era tornar als seus, i, sobretot, tornar a l'Església.*

L'acte se celebrà al Teatre Liric, que era, després del Liceu, el més bell de Barcelona. El local estava ple a vessar, i l'aparició del poeta fou saludada amb un aplaudiment com mai no el sentí, ni en els dies dels seus més grans triomfs; el públic, en massa, l'aplaudí d'empeus durant deu minuts, i el poeta plorà d'emoció davant d'aquella manifestació d'estima, aquella mena de reparació pels patiments passats i presents.

Verdager llegí un poema, El liri de Gràcia, i un petit discurs adequat a to de la festa, amb al·lusions clares a la seva persecució.

En acabar, la gent s'empenyien per acostar-se-li, per estrènyer-li la mà, per besar-la-li, per tocar-li la roba. "En la meua llarga vida —escriu Joan Moles— he vist actes de multituds; manifestacions esplendoroses d'entusiasme popular; moments impressionants de vibracions; però no recordo res que pugui igualar aquelles hores del Teatre Liric. En aquella manifestació pública d'entusiasme tributada a Mossén Cinto s'unia l'admiració al gran poeta, i la condemna a la conducta dels seus detractors, de tota mena i de tota categoria".

Ja veiem, doncs, com Gràcia i el seu veïnatge oferiren a mossén Cinto uns moments de joia i de retrobament amb l'expressió del sincer sentiment d'estima popular. Era el veritable poble de Catalunya que li feia present, enmig del calvari que estava patint, la seva més pregona admiració.

Joan Cervera i Batariu

ALTES DE SOCIS

7967	JOSEP MONES TEIXIDOR
7968	MARC BORRELL CASACUBERTA
7969	QUIM BORRELL CASACUBERTA
7970	ROC BORRELL CASACUBERTA
7971	MASIEL PUJANA CAPORICCI
7972	LAIA SABATÉ BORRELL
7973	MARC PAUCHET BORRELL
7974	ARAN ANYÓ BOLEA
7975	MERCÉ LLOBEROL CASANADA
7976	LAURA SANTAMAITA
7977	CLET HERRERO OLIVO
7978	JORDI LÓPEZ VELASCO
7979	INGRID COROMINAS HERBERG
7980	MARC TRILLA ROCA
7981	EDURNE ESPINAL SANZ
7982	ENRIQUE ALEGRE BARGUES
7983	MONTERRAT SEGUI PALOU
7984	GLÒRIA VIDAL PUIG
7985	JOSEP BELTRAN TOMAS
7986	NÚRIA PEDROLA MENDEZ
7987	JOAN PAU HERNANDEZ ROURA
7988	LAIA SOLÉ FEU
7989	NATALIA MORALES LLORENTE
7990	HELENA DIAZ CASAS
7991	EMILI RODRIGUEZ IZQUIERDO
7992	STEFANO CONTRINI
7993	JÚLIA CASTAN GARCIA
7994	CLARA CASTAN GARCIA
7995	SALVADOR CASTAN BAÑERAS
7996	POL HEREDIA REIXACHS
7997	LAIA CASAÑAS COMABELLA
7998	ROGER CASSANY VILADOMAT
7999	OLGA RIBAS BERNABEU
8000	PERE SALVATELLA RENART
8001	ARNAU CALVET TORNER
8002	EDGAR GÓMEZ BERTOMEU
8003	JOSE LUIS CASO SANZ
8004	EVA ARIÑO ALEJANDRE
8005	HUMILDA ESCORIHUELA BIELSA
8006	ENRIC ELIAS VILA
8007	LAIA MAGRINYÀ SINTES
8008	JORGE HERNANDEZ MONTUENGA

batariu
esports de muntanya

Plaça del Diamant 9 • 08012 Barcelona
Telèfon i Fax 93 218 41 17
<http://www.batariu.es/2u/tns>
email: tns@batariu.es

gràcies...Gràcia

El passat dia 13 de gener, en el sopar del 84è aniversari de la fundació de la nostra entitat, la junta del Club, van creure que jo reunia els condicionats necessaris per a ser-ne el favorit anual, amb el més alt reconeixement que tenim a la nostra entitat... "La placa d'honor del Club"

Aquesta placa, després d'unes paraules em va ser lliurada pel nostre president Francesc Sanahuja.

Tot seguit i després d'agrair aquesta deferència, que la junta ha tingut amb mi, vaig fer una pinzellada en recordança de molts socis de casa nostra que en decurs dels anys m'han servit de mirall, he intentat aprendre d'ells, molts ja no hi són amb nosaltres com...Enric Granollers, Joan Lázaro, Maria del Rey, Josep Roca, Francesc Torroja...d'altres ja no són de l'entitat com...Manel Sales, i molts encara ho són i per molts anys que ho siguin com...Joan Cervera, Miquel Fernández, Toni González...i molts d'altres.

També vaig voler recordar els meus pares, que ells varen ser els iniciadors que jo cinquanta anys més tard, (que avui també m'han donat l'ensenyà d'or) sigui aquí.

I per últim, compartir aquest guardo amb la meua muller i la meua filla, perquè elles són les veritables "sofertes" d'aguantar molts dies d'arribar tardíssim a casa, bé per reunions... preparar sortides o compaginar el butlletí...

Per tant, només puc repetir.....gràcies...gràcies a tots

Rafel Saperas

En Rafel grabant el concert de Nadal d'enguany

Adherit a:
Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Associació d'Entitats Excursionistes del Barcelonès
Grup Alta Muntanya Espanyol

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning
Representant a Catalunya del Càmping Club de França

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia

DIRECTOR: Guillem Martín i Brasó

CORRECCIÓ a carrec de:

UNIO DE FEDERACIONS
ESPORTIVES DE CATALUNYA

III DIADA DE VERDAGUER EXCURSIONISTA

DIUMENGE, 2 D'ABRIL DE 2006

MATÍ : RECORREGUTS PER COLLSEROLA FINS LA VIL·LA JOANA

Itinerari – 1 (3'00 h) –
Sortida : 8'45, Plaça del Parador de Sant Just Desvern.
Trobada 7'45, (parada del bus 63, a Balmes – Gran-Via).
Itinerari – 2 (2'30 h) –
Sortida Plaça Lesseps, (metro) a les 9.
Itinerari – 3 (1'30 h) –
Sortida de l'estació superior funicular de Vallvidrera a les 10.

MIGDIA : ACTES A VIL·LA JOANA

A les 12 : Sessió Verdageriana (poemes, música i imatges).

A la 1 : Ofrena d'un ram de llorer a la placa commemorativa.

- Lliurament del llibre de la « III Diada » .
- Refrigeri de comiat.
- Patrocina Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya

Secció Cultural

Federació Catalana d'Espeleologia
Federació Catalana d'Entitats Corals

a/e:cegracia@cegracia.com
web: http://www.cegracia.com
Dip. legal: B.9720-1961